

νονικῶς -συγχωρῆστε με τὴν ἀλήθειαν λέγοντα- ἐπ' ἀθετήσει τῆς κατὰ τὸ 1983 συλλογικῆς Συνοδικῆς καὶ κατὰ πάντα δικαίας ἀποφάσεως διὰ πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν κατόπιν μετανοίας ἐκ μέρους των, χειροθεσίας καὶ τάξεώς των ὡς τελευταίων εἰς τὰ πρεσβεῖα, ὁ μακαριστὸς Πειραιῶς Γερόντιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους των ἄνευ οὐδεμιᾶς τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων τοὺς ἐσχάτους τέσσαρας σκληροπτηρυνικούς πραξικοπηματίας, ἀμετανοήτους καὶ καθηρημένους!

Δυστυχῶς οἱ περὶ τὸν Πειραιῶς Γερόντιον Ἀρχιερεῖς, ἀποβλέποντες ἐπιπολαίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς μερίδος των κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὑπεχώρησαν ἐν ὀνόματι μιᾶς κακῶς νοουμένης ἐνώσεως εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐν λόγῳ τεσσάρων, ὅπως γίνουν δεκτοὶ ὡς Κανονικοὶ Ἐπίσκοποι!

Ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν συνάντησίν μας μετ' αὐτῶν, συζητῶντας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς των, ὁ περιλάλητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος εἶπεν: «Δέν δυνάμεθα οὐδέν νά δεχθῶμεν, διότι ἡμεῖς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας μας καὶ ἔκτοτε, ἔχομεν τὴν συνείδησιν ὅτι εἴμεθα πλήρεις Ἀρχιερεῖς!»

Μὴ δυνάμενος ἡ ἐμὴ ταπεινότης νά ἀκούω τὰ φληναφήματα αὐτοῦ, Ἱεροδιάκονος τότε ὢν, τῶν ἡμετέρων παρισταμένων Ἀρχιερέων ἀτυχῶς ... σιωπώντων, ἀγανακτισμένος ἀπήντησα: «Ἀλλά καὶ ἡμεῖς, καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη ἔχομεν τὴν συνείδησιν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σεῖς ἐκτός!».

Ἐπιτιμηθεῖς ὁμως ὑπὸ φίλου Ἀρχιερέως ἠναγκά-

σθην νά σιωπήσω, μή δυνηθείς ἔκτοτε νά ἐκβάλλω οὐδέποτε ἐκ τοῦ λογισμοῦ μου τόν φόβον, ὅτι κάποτε θά ὑποστῶμεν πολλά δεινά ἐξ αὐτῶν τῶν σκληροτραχήλων σχισματικῶν, πού ἀνεξετάστως ἐδεξάμεθα τότε, καί θά μετανοήσωμεν πικρῶς. Δυστυχῶς ὁ φόβος μου αὐτός ἔμελλε τραγικῶς νά ἐπικυρωθῆ κατά τά ἐπόμενα ἔτη. Εἶμαι δέ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὄντως πλήρους ἐγκαταλείψεως αὐτῶν ὑπό τῶν Πιστῶν, καθότι εἰς τό ἐνωτικόν συλλεΐτουργον μετά τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς, οἱ 4 ἔσχατοι σχισματικοί «Ἐπίσκοποι» εἶχαν μεθ' ἑαυτῶν μόνον δύο Ἱερεῖς!

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος ἐνώπιον τῆς κατακραυγῆς καί ἀπογοητεύσεως τοῦ Πιστοῦ Λαοῦ διά τούς πολυειδεῖς χωρισμούς, ποθῶν δέ καί ὁ ἴδιος τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ κακῆν κακῶς περισυνέλλεξε τά ναυαγισμένα ἀπομεινάρια τῶν πραξικοπηματιῶν, ἐστράφη ἀμέσως μετά πρὸς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τούς σύν αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, ἐπιζητῶν καί τήν μετ' αὐτῶν ἔνωσιν.

Δέν ἀντιλέγω, καλόν ἢ ἔνωσις τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων, ἀλλά καί ἐδῶ ἰσχύει ἡ Πατερικῆ ρῆσις: «**Τό καλόν οὐκ ἔστι καλόν, ἐάν μή καλῶς γένηται**». Δυστυχῶς καί τό ἐπιτευχθέν καλόν τῆς γενικῆς ἐνώσεως ἀπεδείχθη ὄχι καλόν, διότι δέν ἔγινεν καλῶς, ἀφοῦ συνέμιξε ἀκρίτως τά ἄμμικτα, Κανονικούς καί ἀντικανονικούς, νομίμους Ἀρχιερεῖς καί καθηρημένους.

Καθότι παραμοναῖς τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Θεο-

φανείων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐναπομείναντες 6 Ἀρχιερεῖς (Λαρίσης, Θηβῶν, Κεφαλληνίας, Ἀμερικῆς, Αἰολίας καί Δωδεκανήσου) ἀπεδέχθησαν ὅπως-ὅπως καί αὐτοί τήν ἔνωσιν μετά τῆς 10μελοῦς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, εἰς κοινήν συνεδρίασιν ὄλων ὁμοῦ τήν 4ην/17ην Ἰανουαρίου 1985, ὥστε μετά μόλις δύο ἡμέρας νά πανηγυρίσουν ἐνωμένοι τήν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Πειραιϊκήν θάλασσαν.

Τά ὀλέθρια Πρακτικά τῆς ἀτυχοῦς συνεδρίας ἐκείνης, τά ὅποια ἀντικανονικῶς, ἀδίκως καί ἀπαραδέκτως κατέλυσαν τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τοῦ 1983 περί τοῦ τρόπου προσλήψεως τῶν σχισματικῶν τοῦ 1979, εὐρίσκονται δημοσιευμένα εἰς τό φυλλάδιον τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου «Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν¹⁰⁴».

Εἰς αὐτά ἀναγινώσκομεν τά ἐξῆς ἀπαράδεκτα ἀπό πάσης ἀπόψεως:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΕΝΩΣΕΩΣ...»

.... Ὁμόφωνα ἀπεφάσισαν (οἱ Ἀρχιερεῖς) καί συναπεδέχθησαν τά κάτωθι:

α) Ἀναγνωρίζονται αἱ κατ' ἔτος 1979 γενόμεναι χειροτονίαι ἐκατέρωθεν.

β) Αἴρονται αἱ ἀλληλοεπιβληθεῖσαι ποιναί, θεωρούμεναι ὡς μηδέποτε γενόμεναι.

γ) Ἀνακαλοῦνται αἱ ἀλληλοεκτοξευθεῖσαι κατηγορίαι ἐκατέρωθεν...».

104. ἐκδ. Φεβρουαρίου 1985, σελ. 10-14.

Εἰς τό τέλος τοῦ Πρακτικοῦ ὑπογράφουν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀλλά πρό τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων ὑπογράφουν οἱ πραξικοπηματῖαι τοῦ 1979, ὡς δῆθεν πρῶτοι χειροτονηθέντες καί ἔχοντες τά πρεσβεῖα!

Ἄλλά εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Πρακτικοῦ, ὅπου καταγράφονται οἱ παριστάμενοι Ἀρχιερεῖς, ὀφθαλμοφανῶς παρατηρεῖται τό ἐξῆς παράδοξον: Οἱ πραξικοπηματῖαι τοῦ 1979 ἔχουν τεθεῖ, ὅπως καί ἔπρεπε, ΜΕΤΑ ΟΛΩΝ τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Ὅμως ἡ ἀρίθμησίς τους εἶναι διορθωμένη - διπλογραμμμένη! Οἱ ἀριθμοί 5-9 ἔχουν βαλθεῖ εἰς τούς πραξικοπηματίας πού εἶναι τελευταῖοι γραμμένοι, ἐνῶ εἰς τούς πρώτους Κανονικούς Ἀρχιερεῖς ἡ βέβηλος χεῖρ τῆς διορθώσεως ἔβαλεν τούς τελευταίους ἀριθμούς 10-14, παρόλον πού εἶναι πρῶτοι εἰς τήν σειράν (βλέπε σελίς 190).

Τί εἶχε γίνει λοιπόν;

Προφανῶς ἄνευ γνώσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ὑπογράφαντος πρώτου καί ἀναχωρήσαντος, οἱ ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς φατριᾶσαντες ἀντέστρεψαν τά πρεσβεῖα, κατά παράβασιν πλείστων Ἱερῶν Κανόνων κελευόντων «**μηδέν τι πρόττειν περιττόν ἄνευ τῆς γνώμης**» τοῦ Πρώτου¹⁰⁵.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐπομένης συνεδρίας (16/29 Ἰανουαρίου), ὅπου πάλιν εἰς τήν ἀρχήν καταγράφονται οἱ Ἀρχιερεῖς μέ πρώτους τούς Κανονικούς, ἀλλά μέ πάλιν διορθωμένην ἐπάνωθεν προχείρως τήν ἀρίθμησίν των μέ τούς

105. πρβλ. λδ' Ἀποστολ., στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς.

ἔσχατους ἀριθμούς (βλέπε σελίς 191)^{106!}!

Ἄναγινώσκομεν ἐφεξῆς εἰς τὰ Πρακτικά αὐτά:

«1) Γενική ἐνημέρωσις περί τῆς ἐνώσεως ἐγένετο ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου.

2) Παρά τοῦ Ἁγίου Προέδρου γίνονται μερικαί παρατηρήσεις ἐπί τοῦ Πρακτικοῦ ἐνώσεως εἰς ὠρισμένα σημεῖα.

Ἐπ' αὐτοῦ διαμαρτύρεται ὁ Σεβασμιώτατος Καλλιόπιος ὡς πρός τό θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως χειροτονιῶν τοῦ 1979, ἀναγνωρίζων ταύτας ὡς κανονικάς ἐκατέρωθεν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς λέγει νά σβήσουν τά πάντα καί ν' ἀρχίσωμεν μίαν νέαν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κεφαλληνίας λέγει νά παραμείνη ὡς ἔχει τό πρακτικόν, διά ν' ἀποφευχθοῦν οἱ διαπληκτισμοί.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν προτείνει νά ἀφαιρεθῇ ἡ λέξις ἐκατέρωθεν γενομένων χειροτονιῶν.

- ΑΠΟΦΑΣΙΣ: νά παραμείνη ὡς ἔχει¹⁰⁶».

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, λυποῦμαι εἰλικρινά πού οἱ παρόντες Πατέρες μου καί συλλειτουργγοί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Φθιώτιδος, Θεσσαλονίκης καί Ἀχαρνῶν ἦσαν καί αὐτοί μέλη τῶν τότε φευδενωτικῶν μοιραίων συνεδριάσεων, ἀλλά ὀφείλω νά λαλήσω κατά συνείδησιν τήν καθάραν ἀλήθειαν.

106. βλ. «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» σελ. 16.

106. βλ. αὐτόθι.

Συλλογίζομαι τήν «ἐκατέρωθεν» ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν καί τήν ἄρσιν τῶν «ἀλληλοεπιβληθεισῶν» ποινῶν, καί θρηνηῶ!

Βλέπω τήν ἀλλαγὴν τῆς τάξεως τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἐπισκόπων μας, καί συγχύζομαι!

Διαπιστώνω τήν καταπάτησιν τῆς Κανονικωτάτης ἀποφάσεως τοῦ 1983 ὑπό τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου διὰ τήν πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν, καί ἐξίσταμαι!

Ἄγιοι Ἀδελφοί, σύμφωνα μέ τήν ἔκπαιλαι ἐπικρατήσασαν τάξιν εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν καί βάσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁰⁷ οἱ ἀπό σχισμάτων ἀποσυνάγωγοι, καί μάλιστα οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῶν, ὄντες καί καθηρημένοι, ἐάν ἐπιστρέφουν εἰς τήν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, γίνονται δεκτοί μόνον κατόπιν συγκεκριμένων προϋποθέσεων, ἦτοι:

α) «μετανοία ἀξιολόγῳ» ζητοῦντες συγχώρησιν παρά τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων·

β) ἀποκηρύττοντες ἐγγράφως πᾶσαν ἔκνομον πρᾶξιν των καί τυχόν πλάνην καί δυσσέβειάν των·

γ) διαβεβαιοῦντες ἐφεξῆς εὐπίθειαν καί ἀφάρτιστατον ὑποταγήν εἰς τήν Ἐκκλησίαν·

δ) χειροθετούμενοι ὑπό τοῦ Πρώτου·

ε) κατατασσόμενοι ὕστερον τῶν Κανονικῶν καί Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων κατὰ τά πρεσβεῖα καί

στ) ἀλλάζοντας, εἰ δυνατόν, τόν τίτλον τῆς Ἐπι-

107. βλ. η' τῆς Α' Οἰκουμ., ζ' τῆς Β', 95ον τῆς ΣΤ', ζ' Λαοδικείας, ρι' Καρθαγένης, α' τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

σκοπῆς των, τόν ὁποῖον ἐν τῷ σχίσματι ἤρπασαν.

Ἐρωτῶ: Ποῖα ἐξ ὄλων αὐτῶν τῶν διά τῶν Κανόνων κελευομένων προϋποθέσεων ἐτηρήθη εἰς τήν ἀποδοχήν τῶν ἐσχάτων τεσσάρων σκληροτραχήλων σχισματικῶν, «Ἄττικῆς» Ἀντωνίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου καί «Οἰνόης» Ματθαίου;

Ἀλλοίμονον! Ἀπολύτως οὐδεμία! Εἰς παντελεῆ ἀθέτησιν καί τῆς βάσει αὐτῶν τῶν Κανονικῶν προϋποθέσεων γενομένης ἀποδοχῆς τῶν ἐτέρων τριῶν πραξικοπηματιῶν τό 1983 Συνοδικῆ διαγνώμη, τῶν Δημητριάδος Μαξίμου, Δωδεκανήσου Καλλινίκου καί Αἰολίας Γερμανοῦ!

Ἄπορῶ:

Διατί, οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, ἐδέχθησαν τοιαύτην ἀντικανονικήν καί ταπεινωτικήν ἀπόφασιν;

Πῶς διά τοῦ «ἐκατέρωθεν» ἀνεγνώρισαν τάς θεομπαίκτους ποινάς πού τούς εἶχαν ἐπιβάλλει οἱ σχισματικοί;

Πῶς ἐδέχθησαν τήν ἄνευ ὄρων ἀμνήστευσιν τῶν ἐναντίον δεκαπεντάδος Ἱερῶν Κανόνων ἀθέσμων χειροτονιῶν τῶν πραξικοπηματιῶν, καταλύοντες τάς προηγουμένας σωστάς Συνοδικάς ἀποφάσεις ἐναντίον τους;

Πῶς ἠνέχθησαν νά τεθοῦν δεῦτεροι εἰς τά πρεσβεῖα, μετά τῶν ἀμετανοήτων καί ἀνεπαναλήπτων σχισματικῶν, μή φρίττοντες τό γεγονός ὅτι οὕτως θέτουν τήν Ἐκκλησίαν μας ὑπό τάς καταστρεπτικές βουλὰς καί τήν αἰχμαλωσίαν τῶν ἀρχομανῶν σχισματικῶν;

Διατί οὐδείς δέν ὑπεστήριξε τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἰς τήν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου, ὅταν ὀρθότατα προσέβαλλε τάς προηγηθείσας ἀντικανονικάς ἀποφάσεις τοῦ «ἐκατέρωθεν», παρά μόνον ὁ ἅγιος Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, καί οὕτω κατεπνίγη τό δίκαιον;

Πῶς κἄν δέν ἀπαίτησαν τήν διάλυσιν τῆς ἐξαμβλωματικῆς παρεκκλησίας-σωματείου των «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.» τῆς Κουμουνδούρου 25, ἀφήνοντάς τους νά φατριάζουν ἀκόμη;

Πῶς δέν ἐζήτησαν κἄν μίαν εἰλικρινῆ δήλωσιν μεταμελείας, δι' ὅσα συκοφαντικά καί ὕβριστικά εἶχαν ἐξεμέσει ἀπό τό 1979 ἐγγράφως ἐναντίον τους;

Θλιψίς ἄμετρος συνέχει τήν καρδίαν μου!

Ζητῶ συγγνώμην, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά ἀποδεχθῶ τήν τοιαύτην βέβηλον ψευδένωσιν ἐπ' ἀνατροπῇ πάσης κανονικῆς τάξεως.

Ἀφήσατέ με νά συνταχθῶ μετά τοῦ κλεινοῦ Δοσιθεοῦ Ἱεροσολύμων, λέγων μετ' αὐτοῦ:

«Τά παρά Κανόνας ἀνίσχυρα εἰσίν, καί ὡς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρονοῦνται.»

Καί μετά τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς καί Ἀγίας Συνόδου:

«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν μηδέν ἰσχύσει.»

Καί μετά τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου:

«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανόν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ¹⁰⁸».

108. βλ. ἄνωτέρω, σελίς 11-12.

Ἡ ἀφευδῆς Ἱστορία ἀποδεικνύει ἀντικανονικήν καί ἄθεσμον, διό καί ἀπόβλητον καί ἀνόσιον τήν γενομένην διά τῶν δύο συνεδριάσεων Ἰανουαρίου 1985 ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων, ὡς καί τήν ἀποδοχήν ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῶν τεσσάρων τελευταίων καθηρημένων σχισματικῶν, ἐξ ὧν σήμερον ἐπιζεῖ μόνον ὁ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος.

Τό μεγάλο ἐρώτημα εἶναι: Μετά τόσα ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καί ἐνώσεως λέγομεν ταῦτα;

Σᾶς ἀπαντῶ οὐχί δι' ἰδικῶν μου λόγων, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Νεοσημερολογίται ἔλεγον ὀρθώτατα ἐναντίον τῶν Ἱερωνυμικῶν ὀργανωσιακῶν Ἐπισκόπων, πού ἐπί ἐπταετίας προσεπάθησαν νά ὑφαρπάξουν πραξικοπηματικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν, ὡς καί οἱ ἡμέτεροι πραξικοπηματῆται εἰς ἡμᾶς:

«Ἀλλοίμονον εἰάν ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατά καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία Κανονικῶν καί ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων, καθίστα ὡς διά μαγείας τοὺς ἀντικανονικούς, ἄνευ ἐτέρου Κανονικούς!»¹⁰⁹.

Ἄλλωστε ἡ ἐμῆ ἐλαχιστότης οὐδεμίαν ἀνάμιξιν εἶχον εἰς τά τότε πεπραγμένα (δόξα τῷ Θεῷ!), ὄντας τότε ἀπλοῦς Ἱεροδιάκονος. Δι' αὐτό δέ καί μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀπεδέχθην τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ὥστε νά ἐρευνησω δι' αὐτῆς καί ἀνακα-

109. βλ. «Ἐκκλησία» ἕκτατος ἐκδόσις 16-9-1974, σελ. 412-413.

λύφω καί δι' ἐμέ καί διά τήν Ἱστορίαν καί διά τήν Ἐκκλησίαν, τήν Ἐκκλησιαστικήν μας καταγωγήν καί τήν ἀνόθευτον ἀλήθειαν.

Κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν, καρπούς καλοῦς ποιεῖ· τό δέ σαπρόν, καρπούς πονηροῦς ποιεῖ¹¹⁰». Οὕτω καί τό σαπρόν δένδρον τῆς ἐν λόγῳ ἐνώσεως ἐποίησεν ἐφεξῆς καρπούς πονηροῦς διχονοίας, ἀδικίας καί ἀντικανονικότητος, εὐρισκόμενον εἰς αἰχμαλωσίαν ἐκ μέρους τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν ταραχοποιῶν. Οἱ ὅποιοι ἀνενόχλητοι εἰσῆλθον οὕτως εἰς «τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχροτύχου, τῆς κακοουργίας» (καθώς διεκήρυσσαν οἱ ἴδιοι τό 1979), ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐπαναστατήσει! Ἀποδεικνύοντες οὕτως ἤ ὅτι καί αὐτοί πλέον ἔγιναν ἀσεβεῖς, θεομπάικται, αἰσχροί καί κακοῦργοι, ἤ ὅτι ὅσα ἐμετικά ἔγραφαν τόσα ἔτη ἦσαν ψεύδη καί συκοφανταίαι καιροσκοπῶν ἀρχομανῶν...

1985-1995:

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ **ΣΥΝΟΔΟΥ**

Πρῶτος πονηρός καρπός τῆς αἰχμαλωτισμένης Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἦτο ἡ ἀντικανονική καθαίρεσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου τήν ἀκριβολογημένην ἐνστασιν κατά τῆς

110. Ματθ. ζ', 17.

γενομένης προχείρου συγκολλήσεως (εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου), οἱ ταραχοποιοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συγχωρήσουν.

Οὕτως ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκνόμου καθαιρέσεως τοῦ πολυπαθοῦς Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὁ μὲν ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος ὡς Ἀρχιγραμματεὺς καὶ εἰσηγητῆς, ὁ δὲ θερμὸς συνεργάτης του «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ὡς αὐτόκλητος ἀνακριτῆς, ὀπισθεν δὲ αὐτῶν ὁ ἑσαεὶ συμβουλάτωρ αὐτῶν Νεοσημερολογίτης θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, παρασύραντες εἰς ἄδικον κρίσιν ὅλον τὸ Συνοδικὸν σῶμα!

Δοξάζω τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τὸ ὀδηγοῦν ἡμᾶς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» Ἅγιον Πνεῦμα¹¹¹, πού ἐφώτισεν τὴν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ὅπως ἀναφηλαφήσῃ τὴν ἄδικον αὐτὴν κρίσιν, καὶ ὅπως ἀναθέσῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1997 εἰς τὴν ταπεινότητά μου τὸ ἔργον τῆς ἐρεῦνης τῶν τότε πεπραγμένων, ὥστε νὰ συνδράμω οὕτως εἰς τὴν ὀφειλομένην ἀποκατάστασιν τοῦ κοινοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἀρχιποιμένος μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ πολλὰ κοπιάσαντος ἐκ νεότητος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας¹¹².

Ἅγιοι ἀδελφοί, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος, ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἀναμάρτητος, ἐποίησε λάθη καὶ παραλείψεις, ἰδίως μετὰ τὸ 1985. Ἀπεχθάνομαι ὁμως τὴν συκοφαντικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον του, τὴν κατευ-

111. Ἰωάν. 1στ', 13.

112. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 154-5.

θυνομένην δολίως ὑπό τῶν ἀνέκαθεν ταραχοποιῶν καί ὄντως ἀναξίων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, προκειμένου νά αὐτοδικαιωθοῦν οἱ ἴδιοι ὡς καλοί καί νόμιμοι.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καθηρέθη διά τήν ὑπόθεσιν τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου.

Ἔστω, ἄς ἀποδεχθῶμεν ὅτι ὄντως ἔδωκεν ἐντολήν ὁ ἀείμνηστος κ. Αὐξέντιος διά νά χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ὁ Δωρόθεος Τσάκος. **Ἡ δίκη καί ἡ καταδίκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου βάσει τῆς υποθέσεως αὐτῆς, ἦτο Κανονική καί δίκαιη;**

Ὡς χάριτι Θεοῦ ἐρευνητής τοῦ ὅλου θέματος σᾶς διαβεβαίω καί βροντοφωνῶ: Μυριάκις ΟΧΙ!

Σᾶς καταθέτω ἀμέσως τούς κυριώτερους λόγους, βάσει τῶν δημοσιευθέντων πορισμάτων καί λοιπῶν ἀποφάσεων περί τῆς ὑποθέσεως Αὐξεντίου-Τσάκου εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» Νοεμβρίου 1985¹¹³:

1) Μετά τήν ἀποχώρησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν συνεδρίαν τῆς 6/19 Ἰουλίου 1985, ὀκτώ μόνον Ἐπίσκοποι τῆ πρωτοβουλία τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου φατριασάντες, ἀπέσπασαν μίαν νέαν σημαντικήν δῆλωσιν περί τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου ἐκ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Θηβῶν Γερασίμου, τήν ὁποίαν δέν ὑπέβαλλαν, ὡς ὄφειλαν, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἐν ὀλομελείᾳ, παρόντος καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου¹¹³.

113. φ. 802-803.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

2) Ἀμέσως μετά, καθώς ἀναφέρει ἡ «Φωνή», ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος «ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς ἀνακριτοῦ», ἐνῶ εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν συνεδρίαν μέ πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου (δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς καλῆς του προθέσεως) εἶχε ὀρισθῆ διὰ τὸ θέμα αὐτὸ τριμελῆς ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν Ἀχαρνῶν, «Οἰνόης» καὶ «Πενταπόλεως», ἡ ὁποία καὶ φατριαστικῶς παρεγκωνίσθη χάριν τοῦ ρηξικελεύθου «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου¹¹³.

3) Εἰς τὴν ἀνάκρισιν του ὁ κ. Καλλιόπιος «παρέλειψε» νὰ λάβῃ κατάθεσιν ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀμέσως αἰτίου τῆς νέας διχοστασίας Δωροθέου Τσάκου.

4) Ἐβασίσθη εἰς ἀνακρίσεις Ἱερομονάχων οὐδεμίαν ἄμεσον σχέσιν ἐχόντων μετά τοῦ γεγονότος¹¹³.

5) Οὐδέ κἀν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πότε ἀκριβῶς ἐγένινεν ἡ χειροτονία, τὸ 1984 ἢ τὸ 1985, πρό ἢ μετά τὴν ἔνωσιν¹¹³!

6) Εἶναι σχιζοφρενικόν νὰ στηρίζεται δίκη ἐπὶ τῇ βάσει μαρτυρίας ἀνθρώπου, πού τὴν μίαν δηλώνει ὅτι ἐγένε καὶ τὴν ἄλλην δηλώνει ὅτι δέν ἐγένινεν ἡ συγχεκριμένη παράβασις, ὡς ὁ Θηβῶν Γεράσιμος¹¹³!

7) Ἀπεφασίσθη τὸ παντελῶς πρωτάκουστον εἰς τὴν δισχλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, νὰ συντελεσθῆ εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἡ καταδίκη-καθαίρεσις τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ δημοσίευσις αὐτῆς, μέχρι νὰ

113. βλ. αὐτόθι.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 8.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 11.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

ἐπανακληθῆ ὁ κατηγορούμενος ἀκόμη δύο φορές ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες¹¹⁴, λειτουργούσης οὕτως τῆς προαποφασισθείσης καταδίκης ὡς ἐκβιασμοῦ, τοῦ τύπου: «ἢ ἔρχεσαι, ἢ εἶσαι καθηρημένος ἤδη¹¹³»!

8) Τέλος ὑπερβαίνει κάθε ὄριον ἀνοχῆς, δικαιοσύνης καὶ Κανονικότητος, νά τίθενται ἀνακριταί καὶ εἰσηγηταί κατὰ τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ μέχρι πρό ὀλίγων μηνῶν ἐκτός Ἐκκλησίας σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἀμετανόητοι καὶ φατριασταί, καὶ μέ τὴν ραδιοουργίαν τους ἐπέτυχαν ἐκ τῶν ἔσω, αὐτό πού ἐκ τῶν ἔξω εὐρισκόμενοι ἀπέτυχαν τό 1979: τὴν ἐκπαρθύρωσιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἄλλὰ τό Συνοδικόν σῶμα ἐπλανήθη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐξεβλήθη, μὴ ἀποδεξάμενος φυσικά τά φατριαστικῶς καὶ ἀντικανονικῶς κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντα, καὶ συνεχίσας νά ἡγῆται τῶν ἀπομεινάντων μετ' αὐτοῦ Ἐπισκόπων Λαρίσης Ἀθανασίου, Κεφαλληνίας Μαξίμου, Θηβῶν Γερασίμου καὶ Αἰολίας Γερμανοῦ.

Δυστυχῶς αὕτη ἡ Συνοδική μερίς τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου προέβη μέ τὴν σειράν της εἰς βεβιασμένης καὶ στερουμένης Κανονικότητος καθαιρέσεις πλείστων Ἱεραρχῶν μας, διὰ λόγους πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἐξηγήσωμεν· ἀργότερον δέ προέβη καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ἀντικανονικάς πράξεις πρὸς ὑπερίσχυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τους, αἱ ὁποῖαι γενικῶς

114. οδ' Ἀποστολικός.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 24-25.

κατέστησαν δυσέφικτον κάποιαν καταλλαγήν καί ἀναξιόπιστον τό Συνοδικόν τους σχῆμα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἀρχομανεῖς καί ταραχοποιοὶ ἀμετανόητοι πραξικοπηματῖαι, καί ἰδίως οἱ ἐξ αὐτῶν μαριακώτεροι «Ἀχαΐας» Καλλίνικος καί «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ἔχοντας ἤδη ἐπιτύχει τήν ὀπως-ὀπως ἀναγνώρισίν τους, προχωροῦν ἀκάθεκτοι εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεομισήτου σχεδίου τους, τῆς δολίου ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Τό ἐπόμενον μεῖζον πρόβλημά τους ἦτο: Ποῖος θά καταλάβῃ τήν κενήν Ἀρχιεπισκοπικὴν καθέδραν;

Νά θέσῃ ὑποψηφιότητα ἀμέσως κάποιος ἐξ αὐτῶν δέν ἐτολμοῦσαν, μὴ ἔχοντες τήν πλειοψηφίαν τῶν Συνοδικῶν μετ' αὐτῶν, φοβούμενοι δέ καί μήπως φανερωθοῦν τὰ σχέδιά τους περί καταλήψεως τῆς ἐξουσίας. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξ ὧσων (τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου) εἶχαν ἀντιταχθεῖ πρὸς αὐτούς τό 1979 πάση θυσίᾳ δέν ἤθελαν, διότι δέν θά ἠδύναντο ποσῶς νά τόν κατευθύνουν. Ἐπρεπε νά εὔρουν λοιπόν κάποιον, ὁ ὁποῖος νά ἔχῃ τήν ἰδίαν ἐμπάθειαν μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν, οὕτως εἶπεῖν, Αὐξεντιακῆς μερίδος Ἐπισκόπων. Διά τοῦτο καί ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπίσκοπου ἐκαθυστέρησε διά τρεῖς μῆνας (ἀπό Ὀκτώβριον ἕως Ἰανουάριον)...

Ποῖοι ἄλλοι ἔμενον λοιπόν, πλήν τῶν τεσσάρων ἐκτός Συνόδου Ἐπισκόπων Διαυλείας Ἀκακίου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, Κυκλάδων Γαβριήλ καί Ἀστορίας Πέτρου;

Πρῶτα-πρῶτα ἐμεθόδευσαν τήν εἴσοδον εἰς τήν

Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ εὐλόγως ἀκοινωνήτου, λόγω τῆς μὴ ὑπογραφῆς του εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ 1974, φίλου τους Ἀστορίας Πέτρου. Λέγω «φίλου τους», διότι ἀμέσως μετὰ τὸ σχίσμα τους ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος τοὺς εἶχε ἐγκωμιάσει διὰ δημοσιεύματος ἐν Ἀμερικῇ τὸ 1979, τὸν δὲ Ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους τοὺς εἶχε δεχθεῖ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν του Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης «μεθ' ὄλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου του καὶ μέκωδωνοκρουσίης¹¹⁵! Ἐπίσης κατὰ καιροὺς εἶχεν Ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν, ὡς π.χ. εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ «Κνωσσοῦ» Μερκουρίου τὸ 1980.

Ἄλλ' ἀπεδείχθη καὶ διὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας Πέτρου ἡ ψευδεπίπλαστος δῆθεν ἀκρίβεια περὶ τὴν Πίστιν τῶν «Πενταπόλεως», «Ἀχαΐας» καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, καθότι ἐπέτυχαν νὰ γίνει δεκτὸς καὶ πάλιν ἄνευ συγκαταθέσεως του εἰς τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν!

Καὶ ἐθεάθη μετὰ 13 ἐτῶν (ἀπὸ τὸ 1973) ἕξαφνα τὸ 1986 ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ συμμετέχη εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ πανήγυριν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ἄνευ διορθώσεως τοῦ λόγου διὰ τοῦ ὁποίου τόσα ἔτη ἦτο χωρισμένος! Τοιαῦτα θαύματα ἐνεργεῖ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ ἀρχομανία¹¹⁶!

Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τριῶν, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Γαβριήλ δὲν ἔδειχναν πρόθυμοι νὰ συνεργασθῶν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρόλον ὅπου πολλὰκις κατὰ τὸ 1985 παρεκάλεσαν διάφοροι καὶ αὐτούς

115. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 2, σελ. 16 καὶ φ. 3, σελ. 18.

116. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 804.

ὅπως συνενωθοῦν, ὅπως καί τόν πρῶν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον (Κιούσην), ὁ ὁποῖος κατά τήν ἀρχήν καί αὐτός ἦτο ἀπρόθυμος.

Εἶναι χαρακτηριστικά τῶν τότε διαθέσεων καί σκέψεων του ὅσα ἔγραφεν ὁ ἔκπτωτος Χρυσόστομος πρὸς Ἀγιορείτην Ἱερομόναχον τόν Μάρτιον τοῦ 1985, εἰς ἐπιστολήν του πού τότε ἔλαβε μεγάλη δημοσιότητα:

« Ἀγαπητέ μου Παπᾶ Σάββα,
 Εὐτυχῶς ὅτι ἔστω καί ἀργά ἀντελήφθης τί γίνεται στήν ὁδὸ Κάνιγγος 32. Τί κρύβεται πίσω ἀπό τούς «ἀγίους», καθὼς καί ποῖον ρόλον διαδραματίζει ὁ «Μακαριώτατος».... Ὁ περιώνυμος Ἀρχιερατὸς μετὰ τῶν συνεταίρων πού μανιωδῶς ἤρπασαν τήν Δεσποτικὴν Μίτραν διὰ νά «καθαρίσουν» τήν κόπρον τοῦ Αὐγείου τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος, ὅπως διεκήρυξαν εἰς τό «διάγγελμά» των τήν 14-2-1979... καί μάλιστα ἐπεκαλοῦντο μάρτυρα τῶν ἀγνῶν προθέσεων των τόν ΘΕΟΝ! Τώρα πού ἐπέτυχον τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ τοῦ πραξικοπήματός των (οἱ Καλλιστικοὶ δηλαδή, μέ τήν εἰσοδόν των ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων), διότι «ἄλλα τά λαλούμενα καί ἄλλα τά νοούμενα», σχίζουν καταγγελίας φοβερῶν ἀποκαλύψεων περὶ τοῦ ὄντως κοπρῶνος τῆς Κάνιγγος, διὰ νά ἐφαρμόσουν «κάθαρσιν» ὡς ἐξήγγειλαν....
 Εἰς μείζονα δέ πίστωσιν τοῦ πιστεύω των, συμπανηγυρίζουν καί συμπροβάλλονται δημοσίᾳ ἀδιστάχτως εἰς τήν πόλιν μας, οὔτε

Θεόν φοβούμενοι, οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενοι, μετ' ἐκείνων τούς ὁποίους ὀνομαστικῶς ἐστιγμάτισαν καί «καθήρεσαν»!

Ἴδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἴδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων «ἀρχιερέων» πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των....!! Ἴδε μέ ποιούς ἐμεσολάβησες νά ἐνωθῶμεν... Οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχω εἰς τήν δι' ὄλα ὑπεύθυνον дуάδα Αὐξεντίου - Γεροντίου.... Καί διότι γνωρίζω σέ ἀνθρωπον ἡθικῶν ἀρχῶν, ἀποροῶ πῶς συναγελάζεσαι μετὰ τοιούτων....

Μέ ἀγάπην καί εὐχάς....

† ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος 5-3-1985¹¹⁷».

Ταῦτα ἔγραφεν τότε ὁ πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος καί πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἐξαιρουμένης τῆς ἐκδήλου ἐμπαθείας του κατά πάντων, εἶχεν ἀπόλυτο δίκαιον νά οἰκτείρη τήν ἀνευ Κανονικῶν προϋποθέσεων ἀντικανονικήν ἔνωσιν τοῦ 1985, ὡς προλαβόντως ἀπεδείξαμεν.

Ὅταν ὁμως τόν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκενώθη ἡ Ἀρχιεπισκοπική καθέδρα, κατά τό κοινῶς λεγόμενον, «ἀνοιξε ἡ ὄρεξις» τοῦ ἀργοῦ, ἀκοινωνήτου καί ἐκπτώτου Χρυσοστόμου!

Οὕτω λοιπόν, ἀπαντῶντας εἰς πρόσκλησιν τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου μετὰ τήν «καθαίρεσιν» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου διά νά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Σύνοδον, ἔγραφε τόν Νοέμβριον

117. πρβλ. «Ὁ Φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας» φ. 36, σελ. 18.

τοῦ 1985:

«Πρός γενικήν παρηγορίαν εἶδομεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω στροφήν τοῦ πολυπαθοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτοῦ τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων... ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου....

Ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς πρῶτον, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑφ' ὑμῶν τοῦ δικαίου τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών μας τῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων μετὰ τῆς Συνόδου καὶ δεύτερον, διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν μας πρὸς ἐπανασύνδεσιν τῶν σχέσεών μας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.....

Ἐπιθυμῶ τὴν ὑπεύθυνον διαβεβαίωσιν τῆς τακτοποιήσεως ἐμποδίων τινῶν, τὰ ὅποια ἀνέπτυξα προφορικῶς εἰς τινὰς ἐξ ὑμῶν Ἐπισκόπους, ἐξ ὧν προέχει ἡ ἔγγραφος ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς μου τοῦ Ἐπισκόπου Εὐθυμίου, ὡς τοῦτο μοί ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπίσκεψίν του μετ' ἄλλων Ἐπισκόπων.

... Ὅσον διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε θέσιν ἦν εἶχομεν λάβει ἔναντι τῶν γνωστῶν παλαιῶν ἀντικανονικοτήτων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα χειροτονιῶν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων, προκειμένης τῆς ἐνώσεώς μας θά βασισθῶμεν ἐπὶ γνωμοδοτήσεως θεολόγων περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς οἰκονομίας, διὰ τὸ ἄκρως ἐμπερίστατον καὶ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον πε-

ριῆλθεν ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών....

Ταύτην τὴν γνωμοδότησιν θά κοινοποιήσωμεν ἐντός ὀλίγου πρὸς ὑμᾶς....

Πέραν ὅλων αὐτῶν, ἐπιζητοῦμεν καὶ τὴν ὀφέποτε κανονικὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἐνώσεώς μας ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων, διὰ τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ἱστορίαν....

ὁ ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος
Χρυσόστομος¹¹⁸»

Ἐδῶ πρέπει νά ἐπισημάνωμεν, ὅτι πάντοτε, καὶ πρὸ καὶ μετὰ τοῦ 1985 καὶ ἕως σήμερον, ὁ (τότε) πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος θεωρεῖ ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἔχει πράξει οὐδέν σφάλμα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του ζωὴν, δι' ὅλα πταίουν ἕτεροι, αὐτός εἶναι δέ δῆθεν ἀμεμπτος! Μὴ ἐνθυμούμενος κἂν τὴν Κυριακὴν ρῆσιν πρὸς τοὺς ὁμοίους του Φαρισαίους: «Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ δέ Θεός γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ἐν ἀνθρώποις ὑψηλόν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹¹⁹».

Ἡ τοιαύτη αὐτοδικαίωσις τοῦ κ. Χρυσοστόμου φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀναφερθείσης ἀπαντήσεώς του, εἶμαι δέ καὶ ἡ ἐλαχιστότης μου μάρτυς τοῦ ὑπεροπτικοῦ καὶ ἐγωπαθοῦς χαρακτῆρος του, ὅταν τόν ἐπεσκέφθημεν εἰς τὴν Γυναικεῖαν Μονὴν του τό θέρος τοῦ 1985 μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς Γεροντίου, Ἀστορίας Πέτρου, Φθιώτιδος Καλλινίκου,

118. ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 477/3-11-1985.

119. Λουκᾶ ἱστ', 15.

Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καὶ ἄλλων, διὰ νά συζητήσωμεν φιλενωτικῶς, αὐτός δέ ἐκόμπαζε μεγάλως περί ἑαυτοῦ, ὅτι ἐπιτέλους δῆθεν ἐδικαιώθη, καί ὅτι αὐτός ὡς τῶν ἄλλων συνετώτερος θά διορθώσῃ τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα!....

Ἐκπνέοντος λοιπόν τοῦ ἔτους 1985 ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀποστέλλει πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τὴν ὑποσχεθεῖσαν «γνωμάτευσιν θεολόγων», ἦτοι τῶν Πατέρων Χρυσοστόμου Σπύρου, Χρυσοστόμου Οἰκονομάκου, Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου καὶ τῶν λαϊκῶν Σταύρου Καραμήτσου, Βασιλείου Πρίμπου καὶ Ἀβραάμ Τσιμηρίκα. Τό παράτολμον τοῦτο ἔγγραφον γνωματεύει ὅτι ἔνεκα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν πού ἔχει περιέλθει ὁ Ἱερός ἄγων,

«ὕπό ὠρισμένους καὶ μόνον ὄρους εἶναι δυνατή ἡ ἐνσωμάτωσις (τῶν 4 Ἀρχιερέων) μετὰ τῆς προσκαλοῦσης αὐτούς Ἱεραρχίας.

Θεωροῦμεν περιττόν νά τονίσωμεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν ὄρων θά πρέπη νά ἀναφέρηται ὁπωσδήποτε εἰς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἐγκυκλίου τῆς 14-5-1935, περί τῆς ὁποίας ἔχομεν καταλήξει καὶ εἰς σχετικόν πόρισμα ἐκφράζον τό ἀπ' ἀρχῆς ἐν προκειμένῳ πιστεύω μας, ἐνῶ ἕτερος ἐξ αὐτῶν εἰς τόν ἀποκλεισμόν ὡς ὑποψηφίου Προέδρου τῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου ἔχοντος σχέσιν μέ τό πραξικόπημα καὶ τό ἀντιπραξικόπημα τοῦ 1979....».

Ἐν ὀλίγοις δηλαδή, ἐζήτουν οἱ 4 Ἐπίσκοποι

(Ἀστορίας, Διαυλείας, Κυκλάδων καί πρ. Θεσσαλονίκης) μετά τῶν Θεολόγων αὐτῶν, καί τήν ἀθέτησιν τῆς ἀγνῆς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, διά μέσου «Ἐκκλησιολογικῆς ἐρμηνείας», μᾶλλον δέ παρερμηνείας!

“Ὅταν ὁμως γυαλίζουν κενοί θρόνοι, καί δῆ, Ἀρχιεπισκοπικοί, γίνονται «θαύματα», καθῶς προείπαμεν.

“Ἔτσι λοιπόν, χωρίς νά ἔχη δοθεῖ ἔγγραφος δέσμευσις πρός ἱκανοποίησιν ἔστω καί ἐνός ἀπό τούς ὄρους τους, πρῶτον ὁ Ἀστορίας Πέτρος, καί μέ τάς ἐπιμόνους προτροπάς αὐτοῦ καί, ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος μετά τά Θεοφάνεια, προσχωροῦν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, προχείρως καί ἀντικανονικῶς, ὡς καί πρό αὐτῶν οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις σκληροτρογάχηλοι τοῦ 1979, χωρίς ἐκπλήρωσιν οὐδεμιᾶς Ἱεροκανονικῆς διατάξεως περί παρασυναγωγῶν καί σχισματικῶν πού προεγράψαμεν!” Ἄνευ ἀξιολόγου μετανοίας, ἄνευ ἀποκηρύξεων τόσων καί τόσων ὕβρεων καί συκοφαντιῶν κατά τοῦ Συνοδικοῦ σώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαβεβαιώσεως περί τῆς ἐξῆς ἀφαιρήσεως ἀναστροφῆς, ἄνευ διακηρύξεως τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας τῆς ὁποίας πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἀπαιτοῦσαν τήν ἀθέτησιν, ἄνευ τέλους, οὐδεμιᾶς Συνοδικῆς ἀποφάσεως πού νά αἴρει τάς πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπιβληθείσας ποινάς κατά τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου!

Καί ἐτελέσθη τό παράδοξον καί ἀληθῶς ἀξιοδάκρυτον: ὁ ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἐκπτωτος Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος νά παρουσιάζεται διά πρώτην φοράν μετά τόσα ἔτη κατά τήν συνεδρίαν τῆς 15/28

Ἰανουαρίου ἀνετος καί ἀνερυθρίαστος ὡς κανονικὸν μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί βάζοντας καί ὑποψηφιότητα διὰ Ἀρχιεπίσκοπος!

ᾠ τῆς θεομπαιξίας καί σκηνηκῆς παρωδίας!

Τά κουκιά, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἦσαν πλέον μετρημένα. Ὀκτώ «Αὐξεντιακοί» κατὰ ὀκτώ πραξικοπηματιῶν καί λοιπῶν ταραχοποιῶν. Πειραιῶς-Φθιώτιδος-Θεσσαλονίκης-Ἀχαρνῶν-Εὐρίπου-Χίου-Ἀμερικῆς καί Αὐλῶνος ἔναντι πρ. Θεσσαλονίκης-Ἀστορίας-«Ἀττικῆς»-«Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Οἰνός»-Δημητριάδος καί Δωδεκανήσου.

Ὑποψηφιότητα ἔθεσαν οἱ Πειραιῶς Γερόντιος καί πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, οὐχί βέβαια ὡς πρώην, ἀλλ' ὡς Κανονικὸς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης! Ἡ μυστικὴ ψηφοφορία μέ ψήφους 10 ἐπὶ 6 ἀνέδειξεν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν Χρυσόστομον!

Τί εἶχε γίνε; Παρασκηνακῶς, ὡς ἐμάθαμεν, οἱ πραξικοπηματῖαι εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ὑπερφήφισιν τοῦ ἰδικοῦ τους ὑποψηφίου καί ὑπὸ δύο Ἐπισκόπων τῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, πρὸς ὑπέρβασιν τῆς ἀναμενομένης ἰσοψηφίας.

Ἐντεῦθεν, τοῦ ἀποτελέσματος γνωσθέντος, ἤρχισαν αἱ ἐπευφημίαι καί τὰ λογίδρια ἐγκωμίων περὶ τῆς δῆθεν «θεία προνοία καί βουλῆ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» γενομένης ἐκλογῆς¹²⁰.

Ὁ Θεὸς νά συγχωρήσει εὐχομαι τοὺς Πατέρας μας, πού προφανῶς ἐξ ἀγνῆς προθέσεως κινούμενοι

120. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» 805, σελ. 1-14 καί «Ο.Χ.Α.» φ. 4, σελ. 2-4.

πρός εἰρήνευσιν, συνέπραξαν εἰς τοιαύτην ἄθεσμον καὶ ὑποκριτικὴν ἐκλογὴν.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οἰαδήποτε ἀντικανονικὴ ἀπόφασις ἀποβάλλεται ὡς ἀνόσιος, ἀνίσχυρος καὶ καταφρονητέα, ἔστω καὶ μετὰ παρέλευσιν ἰκανοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος οὐδέν πρόκριμα ἐξασφαλίζει ὑπὲρ τῆς ἀντικανονικότητος.

Ἡ συνειδησίς μου μοῦ ἐπιβάλλει, ὅπως ὡς παντελῶς ἀντικανονικὴν κατακρίνω τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ὡς Ἀρχιεπισκόπου, διότι:

Πρῶτον καὶ βασικώτερον, συνετελέσθη κατόπιν ἀντικανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου ζῶντος ὁ κ. Χρυσόστομος ἤρπασε τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον, λογιζόμενος πλέον ὡς μοιχεπιβάτης¹²¹. «**Ἄκυρον εἶναι τὴν κατάστασιν**» ταύτην κελεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἀποβαλλομένου τοῦ μοιχεπιβάτου¹²².

Δεύτερον, εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκλογῆς παρέστησαν καὶ ἐψήφισαν δύο Μητροπολίται ὡς Θεσσαλονίκης, δηλαδή οἱ κ.κ. Χρυσόστομος καὶ Εὐθύμιος, ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐπιτιμίᾳ καθαιρέσεως αὐστηρῶς ἀπαγορεύουν νὰ εἶναι δύο Μητροπολίται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Μητρόπολιν¹²³.

Τρίτον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεδείχθη μέ διαφορὰν δύο ψήφων. Ἀλλά δύο Ἐπίσκοποι (Πέτρος Ἀστο-

121. πρβλ. Ἱ. Κανόνας β' τῆς Β' Οἰκουμεν., ιγ', κβ' καὶ κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ γ' καὶ ια' τῆς ἐν Σαρδικῇ.

122. βλ. κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ.

123. βλ. Καν. η' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς καὶ ιβ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς.

ρίας και πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος) δέν είχαν Κανονικόν δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὡς ὄντες διά προηγουμένων Συνοδικῶν ἀποφάσεων ἐκτός αὐτῆς, τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων οὐδέποτε ἀκυρωθεισῶν δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς ἀναθεωρήσεως, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ Ἱεροκανονική καί νομική τάξις¹²⁴. Καί μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος διά λόγους Πίστεως, ὁ δέ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὦν καί ἔκπτωτος τοῦ θρόνου του.

Μήν ὑπονόηση δέ οὐδεῖς ὅτι ὑπερβάλλομεν ἢ ὅτι τοῦτο δέν εἶναι σημαντικόν. Δι' αὐτόν καί μόνον τόν λόγον ἀκυρώθηκε ὀλόκληρη ἡ διαδικασία ἀναδείξεως Ἀρχιεπισκόπου πρό 65 ἐτῶν εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον! Ἐπειδή δηλαδή εἰς τήν ἐκλογήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν κ. Δαμασκηνοῦ τό 1938 συμμετέσχε καί ἐφήφισεν εἰς καί μόνον Ἐπίσκοπος ὑπόδικος καί ἤδη ἔκπτωτος, ἡχυρώθη ὅλη ἡ ἐκλογή του καί ἐπανελήφθησαν αἱ Ἀρχιεπισκοπικαί ἐκλογαί. Καί ὅπως γράφει ὁ Ἱστορικός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διά τά τότε διαδραματισθέντα, «ἐάν εἶχον οἱ ταγοί θεοφοβίας ἐπάρκειαν καί ἄνευ ἐλαστικότητος θρησκευτικῆν καί Ἐκκλησιαστικῆν συνείδησιν, δέν θά ἠνείχοντο τόν ἐπηρεασμόν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς ἐκ τῆς ψήφου ἐνός στιγματισθέντος.... Ἀρχιερέως, καί δῆ, ὄντος ἐκπτώτου καί ὑποδίκου¹²⁵».

124. πρβλ. Καν. Θ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καί ιε' τῆς ἐν Καρθαγίνῃ.

125. πρβλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» π. Θ. Στράγγα, σελ. 2186-2212.

Τέταρτον, ακόμη μεγαλύτερα παρανομία πού μόνον εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ αἵρεσιάρχου Μελετίου Μεταξάκη διεπράχθη, ὁ μέχρι καί τῆς τελευταίας ἡμέρας ὦν ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἔκπτωτος πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὄχι μόνον ἐφήφισεν, ἀλλ' ἔθεσε καί ὑποψηφιότητα καί τελικῶς ἀνεδείχθη αὐτός Ἀρχιεπίσκοπος!! Παρομοίως καί ὁ Μελέτιος, καθηρημένος ὦν ἀπό τήν Ἑλληνικήν Ἱεραρχίαν, ἀνεδείχθη φατριαστικῶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως! Ἰδού μέ ποῖον ἐξωμοιώθη μέ τάς πράξεις του ὁ κοπτόμενος ὑπέρ τῆς Ἱεροκανονικῆς τάξεως Χρυσόστομος...

Πέμπτον, καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ κ. Χρυσόστομος εἶχεν ἀποκηρύξει, ἐπικαλούμενος μάλιστα δῆθεν Κανονικούς λόγους, τήν Ἱεράν Σύνοδον ἀπό τό 1979. Καί ὁμως, ἔσπευσε νά ἀναδειχθῇ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπό αὐτούς τούς Ἐπισκόπους πού μέ βαριάς κατηγορίας εἶχεν ἀποκηρύξει, καί τήν ἀποκήρυξίν του αὐτήν οὐδέποτε ἐπισήμως ἀνεκάλεσε!

Βάσει πάντων τούτων, ἡ ἀνάδειξις τοῦ Χρυσόστομου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀποδεικνύεται ἕνας ἀνεπανάληπτος τραγέλαφος, μία πολύπλευρος ἀνατροπή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μία πρόκλησις θρασεῖα κατά τῆς νομιμότητος τῆς Ἐκκλησίας μας, διό καί εἶναι ἀποβλητέα καί ἀπαράδεκτος.

Καί διά νά μή νομίσητε ὅτι ἐξ ἰδιοτελείας λέγομεν ταῦτα, ἄς δώσωμεν τόν λόγον εἰς τόν Αἰδεσιμώτατον Πατέρα Γεώργιον Κεπάπογλου, ὁ ὁποῖος ἐπέχρινε τά τότε γεγονότα εἰς μίαν ἐπιστολήν του, ἀποδεικνυμένου οὕτως ὅτι ἀπό τότε θεοφοβούμενοι ἄνθρω-

ποι ἐστιγμάτισαν τὴν τραγελαφικὴν Ἀρχιεπισκοπικήν ἐκλογὴν.

«Ἀπορρίψατε τότε (τό 1980) τὴν γενομένην πρότασιν περὶ ἐνώσεως» ἔγραφε ὁ π. Γεώργιος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, «διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀγαπολογίες ἦσαν βδελυκτές εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῦτο διότι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦσαν ἀντικανονικάί... καὶ ἄχυρες¹²⁶.

Τίς χειροτονίες αὐτές τίς χαρακτηρίζετε ὡς «ξεσχέπασμα τῆς ἀσεβείας τῶν πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροῦς Κανόνας».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκπληξή μου Σεβασμιώτατε, τί ἐμεσολάβησε ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ὥστε δεχθῆκατε συνεργασία;...

Ποίος ταχτοποίησε τὰ πραξικοπήματα αὐτά, ὅταν τὰ θεωρούσατε ἀθεράπευτα;...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν πού γράφατε καὶ ἄλλων, Σεβασμιώτατε, ξαναρωτῶ· τί σᾶς ἔκανε νά συνεργασθεῖτε μέ τοὺς «ὑποκρινόμενους Φαρισαϊκῶς» καὶ τοὺς «διακωμωδοῦντας τὰ θεῖα»;

Μήπως ἡ φιλαρχία σας; Διότι ἐκεῖ καταλήγουμε.

Μετά ἀπ' ὅσα γράφατε καὶ μετά ἀπὸ ἀρνησὴ σας εἰς παλαιάν πρότασιν νά ἐνωθῆτε (τότε δέν σᾶς ἐπρότειναν γιά Ἀρχιεπίσκο-

126. βλ. ὑμετέραν Ἐγκύκλιον 4-3-79, σελ. 4.

πον), καταλήγουμε ὅτι κινεῖσθε ἀπό φιλαρχία καί μόνον, πᾶσα ἄλλη δικαιολογία εἶναι ἐκ τοῦ «πονηροῦ», ἄλλωστε αὐτό θά τό δείξει καί ὁ χρόνος. "Ἄν καί αὐτό εἰς τό παρελθόν ἀρνηθήκατε, γράφοντας σχετικά εἰς ἀπάντησιν τῆς «κραυγῆς πόνου» τοῦ Μοναχοῦ Σίμωνος, ... «πληροφοροῦμεν δέ ὑμᾶς καί πάντα ἐπιποθοῦντα εἰλικρινῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ἐπιδίωξις ἡμῶν τυγχάνει ὄχι ἡ ἐκβολή τοῦ Ἄρχιεπισκόπου (ἐπ' αὐτοῦ θά ἔχετε τόν Θεόν κριτήν καί πᾶς ἕτερος συκοφάντης), ἀλλ' ἡ κατά Θεόν διοικήσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατά τήν ὑπαγόρευσιν τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων...¹²⁷».

Πῶς λοιπόν, τώρα Σεβασμιώτατε δέχεσθε τήν πρότασιν των διά ἀντικατάστασιν τοῦ Ἄρχιεπισκόπου, ποῖος ψεύδεται ὁ π. Σίμων ἡ ἐσεῖς; ... Μήπως ἡ ἐνέργειά σας προδίδει καιροσκοπισμόν; Διότι δέν ἐξηγεῖται ἀλλιῶς ἡ συμπεριφορά σας. Δέν δικαιολογεῖσθε ὅτι δῆθεν θυσιάζεσθε μέ τήν προσχώρησιν σας εἰς τήν χορείαν αὐτῶν. Τό ὀρθότερον θά ἦτο ὅτι θυσιάζετε τόν Ἱερόν Ἀγῶνα στόν βωμό τῆς φιλοδοξίας σας....

Μήπως ἀλλάξαν τά πρόσωπα πού ἀποτελοῦν τήν Σύνοδο μέ τήν ὁποίαν θέλετε νά συνεργασθεῖτε καί τεθῆτε ἐπικεφαλῆς; Τά πρόσωπα τά ὁποῖα ἐμέμφεσθε καί καταγγέλατε εἰς τόν Λαόν ὡς «ἐμπαίκτας, διακω-

127. ἐνθ. ἀνωτέρω, βλ. ὑπόσημ. 13.

μωδοῦντας τὰ Θεῖα καί Ἱερά, πλήττοντας τήν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ» εἶναι τὰ ἴδια....

..... Σεβασμιώτατε δέν ἔχετε συνέπεια, πήγατε μέ τήν παράταξη πού τόσον κατηγορήσατε ἀπό φιλοδοξία καί μόνον, διότι ἐγνώριζαν αὐτήν τήν ἀδυναμία σας καί γι' αὐτό σᾶς ἐπρότειναν νά σᾶς ἀναδείξουν Ἀρχιεπίσκοπό τους....

Πῶς θ' ἀπολογηθεῖτε εἰς τόν π. Σάββα ὅταν τοῦ γράφατε στίς 5-3-'85 ... «ἶδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἶδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων Ἀρχιερέων πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των»!... Τέλος πάντων Σεβασμιώτατε, τόσος ἐμπαιγμός; Δέν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι σᾶς «γελοιοποίησαν»; Αὐτό δέν εἶναι θεομπαιξία, δέν εἶναι τοῦτο «αὐτοατίμωση γελοίου Ἀρχιερέως», πού πήγατε στήν Σύνοδόν των; Αὐτά πού γράφατε γι' αὐτούς ἐστράφησαν ἐναντίον σας....

Σεβασμιώτατε, ὅσοι γνωρίζουν τά ὅσα γράφατε καί βλέποντας παράλληλα τόν συναγελασμόν σας μετά «τοιούτων», ὅπως τούς χαρακτηρίζατε, βρίσκεται σέ δίλημμα, ἄν δηλαδή εἶσθε τό ἴδιο πρόσωπο ἢ διάφορο. Ὁμολογῶ ὅτι δυσκολεύομαι νά πῶ ὅτι πρόκειται διά τό αὐτό πρόσωπο....

Υ.Γ. Μόλις τώρα πληροφοροῦμαι ὅτι ἱκανοποιήθηκε ἡ φιλοδοξία σας. Ἐξελέγητε «Ἀρχιεπίσκοπος» τῶν «παρανόμων καί ὑπο-

δίκων». Ἰκανοποιηθήκατε διότι διά πρώτην φοράν φάνηκαν συνεπεῖς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις των.....

“Ὅπως φαίνεται τόσον ἀπὸ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν 2452/α Ἐγκύκλιό σας, ἐψήφισαν δύο Ἐπίσκοποι Θεσσαλονίκης. Πῶς γίνεται αὐτό; Ποῖος Ἱερός Κανὼν ἐπιτρέπει τέτοιες παρανομίες; Τί «παζαρέματα» κάνατε γιὰ νὰ συγκεράσετε τὰ ἀσυγκέραστα; «Παζαρέψατε» ὅτι ἂν δέν ἐκλεγεῖτε Ἀρχιεπίσκοπος θὰ παραμείνετε ὡς Θεσσαλονίκης, ἂν ἐκλεγεῖτε τότε θὰ παραμείνῃ ὁ νῦν Θεσσαλονίκης;....

Τί τραγελαφικά πράγματα εἶναι αὐτά, Σεβασμιώτατε;

Καί μετὰ ἀπὸ αὐτά καυχᾶσθε ὅτι ἐξελέγητε «χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος»; Μεγαλύτερος ἐμπαιγμός καὶ ὕβρις δέν θὰ μπορούσε νὰ συμβῆ. Καί θὰ ἐπαναλάβω αὐτό ... ἀπὸ τό τετρασέλιδο ἔντυπο σας « Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...»: «Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίλογος τῶν παρανομιῶν, ἡ μεγαλύτερα βλασφημία τοῦ αἰῶνος κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος....».

.... Σεβασμιώτατε, γίνατε μοιχεπιβάτης· παράνομα ἐξελέγητε ἀπὸ παρανόμους. Πρᾶξις μισητὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, πράξις πού τόσον οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι ὅσον καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐπολέμησαν, ἀλλά καὶ σεῖς ἐπολεμήσατε αὐτήν, ὅταν κατὰ τό παρελθόν ἡ

Σύνοδος αὐτῆ ποῦ ἠγεῖσθε ἐγκατέστησεν ἄλλον Ἐπίσκοπον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν σας.

Τὰ ξεχάσατε; Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ διαβάσετε τὴν Ἐγκύκλιόν σας ποῦ ἐξαπελύσατε στίς 4-3-79.. ἴσως *ANANHΨΕΤΕ*. Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τελειώνω ἐδῶ, χωρὶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθω¹²⁸».

Ὅμοίως καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Αἰολίας Γερμανός (ὁ ὁποῖος ἔμεινε πιστός εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἀπεδείχθη ὁ πιό εὐσυνείδητος καὶ νομότυπος ἐκ τῶν «Καλλιστικῶν») ἔγραφεν εἰς ἐξῴδιον Δήλωσίν του πρὸς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του:

«Ποῖα Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ σᾶς ἐδίκασε καὶ διατί σᾶς ἔκανε ἐκπρωτο τῆς ἐπαρχίας σας....;

Ποῖον ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσίν σας καὶ σᾶς ἀθώωσεν; Ἡ ἱκανοποιηθήκατε μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκλογῆς σας;

Ἄλλὰ τὸ μεγάλο ἐρώτημα εἶναι:

Ποῖοι σᾶς ἐφήφισαν; Οἱ τῆς Κάνιγγος;

Καὶ ἂν ναί, ἔρχεται εἰς φῶς μία σας ἐπιστολὴ ὑπὸ ἡμερομηνία 5-3-1985 πρὸς φίλο σας Ἱερέα, ποῦ χαρακτηρίζεται ἡ Κάνιγγος

128. «ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» κ. Χρυσόστομον» π. Γεωργίου Κεπάπογλου 9-1-1986.

ἀπό ὑμᾶς κοπρώνας! Καί ἐδέχθητε νά στή-
 σετε τόν θρόνο σας ἐπάνω εἰς τόν κοπρῶνα;
 Σκεφθήκατε ποτέ, ὅτι ἐάν τολμήσε-
 τε νά βγάλετε τήν ὕλη τῆς κόπρου κινδυνεύ-
 ετε νά πέσετε μέσα, καί ἂν δέν πνιγῆτε, θά
 περιλουσθῆτε μέ τήν κόπρου; Ἀφού ἡ κόπρου
 σᾶς ἀναδεικνύει τώρα, καί σ' αὐτήν στηρίζε-
 σθε;....

Ἐναμένομεν ἀπάντησίν σας».

Ἐπίσης οἱ Ἐπίσκοποι Διαυλείας Ἀκάκιος καί Κυ-
 κλάδων Γαβριήλ, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νά ἀκολουθή-
 σουν τήν νέαν Σύνοδον καί τόν νέον -πρότερον φίλον
 τους-Ἀρχιεπίσκοπον, ἀπήντησαν εἰς πολλούς πού τούς
 ἐκατηγοροῦσαν διά τήν δῆθεν ἀνθενωτική στάσιν των
 δι' ἐνός δεκατρισελίδου φυλλαδίου μέ τίτλον «**ΛΥΣΙΣ
 ΣΙΩΠΗΣ**».

Εἰς τοῦτο καί αὐτοί κατακρίνουν τόν τέως συνερ-
 γάτην των Ἐπίσκοπον Χρυσόστομον, ὅτι κατεπάτη-
 σε καί κατεφρόνησε ὅσα ἔλεγε καί ἔγραφε, καί ὅτι

«οὐδόλως ἐσεβάσθη τήν ἱερότητα τοῦ Ἱε-
 ροῦ ἡμῶν ἀγῶνος... Εἰς τήν πρώτην πρό-
 σκλησιν ἔσπευσε νά ἀνταποκριθῆ προθύμως
 καί νά ἀναλάβῃ τήν ἡγεσίαν τῆς παρατάξε-
 ως ἀσυνέτως, ἀγνοῶν προφανῶς ὅτι ἐπισω-
 ρεύει ἀνθρακας ἐπί τήν κεφαλὴν αὐτοῦ, καί
 ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες ἐκδικοῦνται τούς περι-
 φρονοῦντας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τονίζουν ὅτι
 οὐδεὶς δύναται νά θέσῃ ἕτερον θεμέλιον τῆς
 ἐνότητος, εἰ μὴ τόν κείμενον, ἥτοι τόν Κύ-

ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν...

Ἑμεῖς, Σεβασμιώτατε ἅγιε Θεσσαλονίκης, ὑπὲρ ποίων παραδόσεων μέχρι τοῦδε ἠγωνίζεσθε» ἔγραψαν· «ἀντικαταστήσατε τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἀγῶνας ὑμῶν μέ τὰ βραβεῖα τῆς πρωτοκαθεδρίας καὶ φιλαρχίας;

... Θεωροῦμεν τὴν σύστασιν καὶ συγκρότησιν νέας «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος», καθ' οἷον τρόπον συνεστήθη καὶ συνεκροτήθη, ὡς ἄθεσμον, ἀντικανονικὴν, βλαπτικὴν τῶν ὑψίστων συμφερόντων καὶ τοῦ κύρους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαράδεκτον....

Ἡ νέα αὐτὴ παράταξις δὲν εἶναι ἡ προσδοκωμένη λύσις τοῦ δράματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος· δὲν εἶναι προϋπὸθεσις πρὸς κάθαρσιν, ἀφοῦ ἤδη συνανεμίχθησαν κριταὶ καὶ κρινόμενοι, εὐπειθεῖς καὶ ἔνοχοι, νομοταγεῖς καὶ ἄτακτοι. Καί -χυρίως- ἡ περίεργος αὐτὴ συνανάμιξις ἐγένετο ὑπὸ τὴν μέθην μιᾶς ἐπιπολαιότητος καὶ ἑνός ἀκρίτου ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς τὴν κρίσιν ἀρμοδίου ὀργάνου ἢ διοικητικῆς ἐξουσίας....

Σκοπὸς δὲν εἶναι κάποιος ἀνασχηματισμὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τοῦ ταλαιπωρημένου Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, πρὸς ἐντυπωσιασμόν, ἀλλ' ἡ ἐν μετανοίᾳ ἐπάνοδος πρὸς τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπει-

αν, ως καθορίζουν οι Ἱεροί Κανόνες καί ἡ Εὐαγγελική ἠθική, ὑπό τὰς ὁποίας καί μόνον καθίσταται ἐφικτή ἡ συνεργασία πάντων ἡμῶν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος....

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, δέν ὑπόκειται εἰς ἀνθρωπίνας συναλλαγάς..., δέν εἶναι πεδῖον ἀνταγωνισμῶν, ἀνθρωπίνων φιλοδοξιῶν ἢ ἐπιδιώξεων, δέν σώζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σώζει τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἄλλη κιβωτός σωτηρίας.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κατὰκτησις ἀνθρωπίνη, δέν εἶναι δημιουργημα ὠρισμένης ομάδος ἀνθρώπων, δέν εἶναι καρπὸς διαπραγματεύσεων, ἀλλὰ εἶναι ΘΕΙΟΝ ΔΩΡΗΜΑ... Πῶς λοιπὸν εἶναι δύνατὴ ἡ κατόρθωσις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὅταν ἕκαστος φρονῇ τὰ ἑαυτοῦ, ὅταν ὁ καθεὶς καταφρονῇ τὸ ἔργον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς σωτηρίας, ὅταν οἱ πάντες συσχηματίζονται τῷ αἰῶνι τούτῳ τῷ πονηρῷ...

"Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἰαδήποτε ἐνότης εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα καί ΘΑ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΘῆ, εἰς τὰς πρῶτας ἀντιξόους περιστάσεις. "Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἰαδήποτε ἐνότης εἶναι ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΩΝ, ἡ ὁποία θεμελιώνεται εἰς

τὴν ΕΠΙΟΡΚΙΑΝ τῶν ὁμολογησάντων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κατὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν μέχρι θανάτου ὑπεράσπισιν τῆς Κανονικῆς τάξεως. Τοιαύτη ἐνότης ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ Τῷ ΘΕῷ καὶ δέν ὑπηρετεῖ τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι τὰ σημεῖα τῆς Θείας βουλῆσεως καὶ τὰ ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, διὰ τὴν ΟΡΘΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΝ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Μὴ μεταίρωμεν ὄρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἵνα μὴ καταισχυρθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Κυρίου....

.... Τό καλόν εἶναι καλόν μόνον «ὅταν καλῶς γένηται», ὡς χαρακτηριστικῶς παρετήρησεν ὁ μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Γνωρίζομεν ὅτι, κατ' ἀνθρώπον κρίνοντες, θά ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νά συνταχθῶμεν μετὰ τῶν πολλῶν, διὰ νά διαθέτωμεν κατὰ κόσμον μείζονα ἰσχύν καὶ ἐπιρροήν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν πράγματα. Ἐάν ἐπράττομεν ὁμῶς τοῦτο, δέν θά εἶχομεν τὴν συμμαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, καὶ δέν θά ἡδυνάμεθα μαρτυρίαν δοῦναι παντὶ τῷ αἰτοῦντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος¹²⁹».

Ταῦτα διεμαρτύροντο οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Γαβριήλ, τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἐξιτόρησιν τοῦ πα-

129. ἀπό τὴν «ΛΥΣΙΝ ΣΙΩΠΗΣ» σελ. 4,5,9,10,12,13.

ρελθόντος ἠναγκάσθην μὲν νά μεμφθῶ, ὅπου τοῦτο ἀπήτησεν ἡ ἀλήθεια τῶν γεγονότων. Πλήν ὀφείλω τώρα μετ' ἔνθουσιασμοῦ νά ὁμολογήσω, ὅτι βάσει τῶν ἀνωτέρω γεγραμμένων τους, ἀνεδείχθησαν οἱ πλέον συνετώτεροι ἀπ' ὅλους τοὺς συνεπισκόπους των κατὰ τὴν τότε περίοδον (1985-86), ἡ δὲ πρόβλεψίς τους ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἔνωσις δέν εἶχε μέλλον, ἐπαληθεύθη καί, τολμῶ νά εἶπω, διὰ τῆς γραφίδος πού συνέγραψε τὰ ἀνωτέρω ὠμίλει τότε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ὅμολογῶ ἐπίσης ὅτι ἀπόρησα μέ τὴν ἐπιστολὴν πού ἔστειλεν ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας Ἀκάκιος πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τόν Φεβρουάριον τοῦ 2000, βλέποντας ὅτι τόν ἀπεκάλει «Σεβασμιώτατον» καί ὄχι «Μακαριώτατον¹³⁰», καί ἐσφαλμένως ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἔκ τινος μεταξύ τους διαφορᾶς. Τώρα ὁμως κατανοῶ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος πρὸ ἡμῶν ἔχει φθάσει εἰς τὰ αὐτὰ συμπεράσματα ὅπως καί ἡμεῖς, ὅθεν καί ἀδυνατῶν νά ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ κ. Χρυσοστόμου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον, συνεχίζει νά ἀποκαλεῖ αὐτόν Σεβασμιώτατον, ὅπως εἶναι καί τό ἀντικειμενικά σωστόν.

«Οἱ Κανόνες ἐκδικοῦνται», ὅπως ὀρθῶτατα ἔγραφαν καί ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Γαβριήλ, καθὼς καί ὁ ἐπίλογος τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν προειδοποιεῖ, ὅτι ἡ ἀπίθεια πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας θά φέρει μεταξύ τῶν Ἐπισκό-

130. ἐπιστολὴ ὑπ' ἀρ. 591/10-2-2000.

πων «πόλεμον μετ' ἀλλήλων ἀίδιον».

Ποῖα προκοπή, λοιπόν, καί ποῖα πρόοδος, ἦτο δυνατόν νά ἐπέλθῃ εἰς μίαν Σύνοδον, ὅπου Πρῶτος αὐτῆς ἀνεβιβάσθη ὁ κατ' ἐξοχήν Φαρισαΐζων ἐπαναστάτης περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ μεγαλύτερος «διδάσκαλος ἀταξίας», κατὰ τόν ἰστ' Ἀποστολικόν Κανόνα; Καί μέ πρεσβύτερα μέλη Ἐπισκόπους πού παραμένουν τελείως ἀμετανόητοι διά τό ἐγκληματικό ὀλίστημά τους, τό ὁποῖον ἀνέτρεψεν ὀλόκληρον τήν κατεύθυνσιν καί μορφήν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τό 1979, ἀλλ' αὐτοί ποτέ δέν ἔπαυσαν νά πιστεύουν ὅτι δέν ἦτο ἐγκληματικόν, ἀλλά «σωτήριον»;!

Ἦτο ἐξ ἀρχῆς δυνατόν νά εὐοδωθοῦν αἱ ἐργασίαι τοιαύτης Συνόδου;

Καί προτοῦ κλείσει τό ἔτος 1986, συνετελέσθη ἡ πρώτη τραγελαφική καί κατάπτυστος συλλογική-Συνοδική πρᾶξις: ἡ καθαιρέσις τοῦ ἤδη καθηρημένου ἀπό τό 1979 «᾽Ωρωποῦ» Κυπριανοῦ! Βέβαια, ἡ ἀντιφατική αὐτή ἐνέργεια ἦτο μία φυσική ἀπόρροια τῆς κατὰ τήν ἔνωσιν ἀθέσμως συμφωνηθείσης «ἐκατέρωθεν» ἄρσεως τῶν καθαιρέσεων τοῦ 1979, ὅποτε προέκυπτεν ὅτι ὁ κ. Κυπριανός δέν ἦτο καθηρημένος!

Ἄλλά ἐξίσταται ὁ πιστός νοῦς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπί τοῦ θέματος προκλητικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως 5/1986, ὅπως αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου¹³¹.

131. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 23-32.

Εἰς αὐτήν ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς τό γεγονός τοῦ ἀνεπαναλήπτου σχίσματος τοῦ 1979, καί ὅτι ἕως καί τοῦ 1985 οἱ περισσότεροι πραξικοπηματῖαι (καί ὁ «Ὁρωποῦ» Κυπριανός) δέν εἶχον καμμίαν σχέσιν μετὰ τῶν ἡμετέρων Κανονικῶν Ἀρχιερέων. Παρουσιάζεται ψευδέστατα ὁ κατηγορούμενος κ. Κυπριανός ὡς κανονικώτατα χειροτονηθεῖς τό 1979 ὑπό τῶν Μητροπολιτῶν Καλλίστου καί Ἀντωνίου, καί ὅσα μεταξύ των ἔπραττον μόνοι των οἱ σχισματικοί αὐτοί, παρουσιάζονται ὡς γενόμενα μεταξύ κανονικῶν μελῶν τῆς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὅπως π.χ. ὅταν γράφουν:

«Ἦδη μέλος ὦν (ὁ κ. Κυπριανός) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τήν σύστασιν Σωματείου.... τήν 20ην Ὀκτωβρίου 1982¹³¹»!

Ἐπίσης οἱ δύο πρῶτοι λόγοι (ἐκ τῶν τεσσάρων συνολικά) διά τούς ὁποίους ἀπεφασίσθη ἡ καθαίρεσις, καταγράφονται ὡς ἐξῆς:

α) Διότι οὗτος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως... καί ἠσπάσθη τάς Οἰκουμενικάς καχοδοξίας, συμφώνως προς τάς ὁποίας οἱ σχισματικοί Νεσημερολογίται ἀποτελοῦν τήν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἣτις τυγχάνει ταμειοῦχος τῆς σωστικῆς Χάριτος....

β) Διότι μεταδίδει ἀδιακρίτως τά Ἅγια

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 28.

Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τούς καινοτόμους, σχισματικούς καί οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας¹³¹».

Καί ὁμως· καί τό α) καί τό β) ἐπίστευε καί ἔπρατε καί ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος (ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν), ἀλλ' ἀδιαμαρτύρητα τόν ἐτράβηξαν εἰς τήν Σύνοδόν τους οἱ ἴδιοι αὐτοί Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι ὀλίγους μῆνας μετά ἐπεκαλοῦντο ταῦτα ὡς αἰτία καθαιρέσεως! Ὑπάρχει μεγαλύτερα γελοιοποιήσις τῆς δικαιοσύνης; Καί τραγικότερα αὐτογελοιοποιήσις τῶν αὐτοδιαφημιζομένων ὡς ἀκραιφνοῦς ὁμολογίας «Φυλάκων τῆς Ὁρθοδοξίας» πραξικοπηματιῶν;

Ἀφοῦ ὁ «᾽Ωρωποῦ» Κυπριανός διά τῶν ἀνωτέρω «κηρύσσει αἵρεσιν καί μάλιστα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καί «ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», ὡς χαρακτηριστικά γράφουν, τότε ὁ τά αὐτά φρονῶν Ἀστορίας Πέτρος δέν κηρύσσει αἵρεσιν, οὐδέ ἐξέπεσε τῆς Πίστεως; Ἄν ναί, τότε διατί δύο μέτρα καί δύο σταθμά, ἀναλόγως τῆς ιδιοτελείας; Ἄν ὄχι, τότε πῶς ἐδέχθησαν μέχρι τῆς κοιμήσεώς του ὡς ἀπολύτως κοινωνικόν τόν κατ' αὐτούς αἰρετικόν καί ἐκπεσόντα κ. Πέτρον;

Εἰς τιαύτας αὐτοαναιρουμένας καί καθ' ἑαυτῶν πολεμίους Ἐκκλησιαστικάς παρωδίας παρέσυραν τό σύνολον Συνοδικόν σῶμα οἱ ἀμετανόητοι πραξικοπηματίαι, ἰδίως δέ ἡ γνωστή κακόφημος τριανδρία «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος-«Ἀχαΐας» Καλλίνικος-

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 24 καί 30.

«Οἰνόης» Ματθαῖος, οἱ ὅποιοι ἐφρόντιζον ὅπως πάντοτε διορίζονται ἐξέχοντα μέλη τῶν κρισιμοτέρων δικαστικῶν διαδικασιῶν, ὥστε νά καταδικάζουν καί νά ἀθωώνουν ὅποιον θέλουν! Καλλιόπιος καί Καλλίνικος ἀνακριτής καί εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Αὐξεντίου, Καλλιόπιος εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Κυπριανοῦ, Καλλίνικος ἀνακριτής εἰς τήν ὑπόθεσιν Παΐσιου, Ματθαῖος εἰς τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη, εἰς δέ τάς ὑποθέσεις Εὐθυμίου καί Βορείου Ἑλλάδος ρηξικέλευθος «ἀνακριτο-ἐρευνητής», μᾶλλον δέ ἐπαμφοτεροδέξιος σπεκουλάτωρ ὁ Καλλίνικος μέ β' εἰσηγητήν τόν Ματθαῖον. Ἦτοι «τά αὐτά τοῖς αὐτοῖς» πάντοτε! Καί ταῦτα εἰς μίαν Ἱεράν Σύνοδον 16 Συνοδικῶν μελῶν!

Ἐπάρχει βεβαιότερα ἀπόδειξις ἀπό αὐτήν διά τήν συντελεσθεῖσαν αἰχμαλωσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τῶν ἀμετανοήτων αὐτῶν πραξικοπηματιῶν; Γνωστοῦ μάλιστα ὄντως ὅτι ὀπισθεν αὐτῶν ἐνεργοῦσε μονίμως δι' αὐτῶν ὁ νεοσημερολογίτης νομικός «θεολόγος» Ἀθανάσιος Σαχαρέλλος, μᾶλλον δέ δυνάμεις σκοτειναί καί πηγαί ἀνεξακρίβωται.

Τό μεγαλύτερο πρόβλημα εἰς ὅλα τά ἔτη τῆς ἡνωμένης Συνόδου ἐδημιούργησε τό ἀποστατικόν καί ἐπαναστατικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, ἡγούμενον μιᾶς γενικῆς ἀπειθείας πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τούς Κανόνας, ἐνός σημαντικοῦ τμήματος ποιμνίου εἰς ὅλην τήν Βόρειον Ἑλλάδα, μέ ἀκάματον προστάτην αὐτόν τοῦτον τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ὁ ὁποῖος ἐφρόντισεν ὅπως ποτέ μή ληφθοῦν τά ἀναγκαῖα μέτρα κατὰ τῶν ἀληθῶς ὑπαι-

τίων τῆς διχονοίας. Αὐτά εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν προχείρων καί ἀνευθύνων συγκολλήσεων.

Συγκεκριμένα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐζήτησεν ἐκ τῆς Συνόδου ἀπό τήν πρώτην στιγμήν, ὅπως οἰκονομικῶς οἱ τέως ὑπαγόμενοι εἰς αὐτόν Ἱεροί Ναοί τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὡς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης (τούς ὁποίους ἐσυνέχισε νά ποιμαίνει ἀπτόητος καί μετὰ τήν ἔκπτωσίν του τό 1980, ἐξάπτοντας καί κραταιώνοντας ἔτι καί ἔτι τό ἐπαναστατικόν τους πνεῦμα), δι' ἕνα ἀκόμη χρόνον μνημονεύουν τό ἴδιόν του ὄνομα καί οὐχί τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιου, μέχρι νά συνηθίσουν εἰς τό γεγονός τῆς ἐνώσεως καί νά συμβιβασθοῦν μέ τὰ νέα δεδομένα. Πρᾶγμα τελείως ἀντικανονικόν, τό ὅποιον καλῆ διαθέσει ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος, καί κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραφεν ὁ προμνησθεῖς π. Γεώργιος:

«Ἐμπαίζετε τόν Λαό λέγοντας ὅτι ἤλθατε σέ συμφωνία ὅπως ἐπί ἕνα χρόνο μήν ἐπιτρέψετε στόν «Παναγιώτατο Θεσσαλονίκης» νά ἐπισκεφθεῖ τούς Ναούς πού ὑπηρετούσατε, καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά θά συλλειτουργήσετε καί ἐπιτρέψετε νά λέγεται ἡ φήμη του. Τί εἶδους συμφωνίες εἶναι αὐτές δέν μπορῶ νά καταλάβω· ἢ εἶναι Θεσσαλονίκης ἢ ὄχι¹³²».

Ὅντως ἐπρόκειτο περὶ ἐμπαιγμοῦ Κλήρου καί Λαοῦ καί τῆς Ἱεράς Συνόδου, Ἀρχιεπισκοπικῆ συ-

132. ἐπιστολή πρὸς Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, σελ. 5.

νάρσει καί καλύφει! Διότι ἐπί μίαν δεκαετίαν μέχρι καί τόν χωρισμόν τοῦ 1995 ἢ «δυναστεία» τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν σύν αὐτῇ παραρτημάτων τῆς Θεσσαλονίκης, ποτέ δέν ἀπεδέχθησαν τόν Κανονικόν ποιμενάρχην τους Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, παρά τάς συχνάς διαμαρτυρίας αὐτοῦ πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί πρός αὐτούς.

Τί ἐμηχανεύθησαν δέ, προκειμένου νά ἔχουν καί κάποια, ἔστω καί πλασματικήν δικαιολογίαν; Μέ ἀσυναγώνιστον δόλον ἀνέσυραν ἐκ τοῦ καλάθου τῶν ἀχρήστων τήν καταγγελίαν Γιοσάκη κατά τοῦ Μητροπολίτου κ. Εὐθυμίου, ἡ ὁποία εἶχε κατατεθεῖ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον τό 1983, καί πρώτην φοράν τότε, δευτέραν δέ ἀμέσως μετά τήν ἔνωσιν τοῦ 1985 μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε συμφώνως κριθεῖ ἀπόβλητος, ὡς ἀνεπαρκῆς στοιχείων καί ἀποδείξεων.

Ἄλλ' οἱ ἐν λόγῳ Κοινοτικοί Θεσσαλονικεῖς ἀνέσυραν ταύτην προτοῦ ἐκπνεύσει ἡ ἐτήσιος προθεσμία εἰσέτι μνημονεύσεως τοῦ κ. Χρυσοστόμου, ὑπέβαλλαν δέ ἐκ νέου αὐτήν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον μέ σχετικήν μήνυσιν, ζητοῦντες καί τρίτην (3ην) ἐκδίκασιν, καί ἐσυνέχισαν λόγῳ αὐτῆς νά μή μνημονεύουν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, ἐπικαλούμενοι δῆθεν τόν ΛΑ' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὡς σφάλοντα «ἐν εὐσεβείᾳ καί δικαιοσύνῃ».

Ἄλλά μία καταγγελία ἠθικοῦ θέματος ἀνεξακριβωτή καί μάλιστα δῖς Συνοδικῶς ἀπορριφθεῖσα, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ εὐσέβειαν καί δικαιοσύνην. Ἐχει σχέσιν μέ προσωπικά ἐγκλήματα πού τυχόν διεπρά-

χθησαν ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου, περί τῶν ὁποίων διαλαμβάνει ρητῶς ὁ ἱγ' Ἱερός Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου (καθὼς διαλαμβάνουν καί οἱ ἔρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Βλάσταρης κ.λ.π.), κατακρίνων ὡς σχισματικούς ὅποιον Πρεσβύτερον ἢ Διάκονον, «ὡς δῆθεν ἐπὶ ἐγκλήμασί τισι τοῦ οἰκείου κατεγνωκῶς Ἐπισκόπου, πρό Συνοδικῆς διαγνώσεως καὶ ἐξετάσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῷ τελείας κατακρίσεως ἀποστήναι τολμήσοι τῆς αὐτοῦ κοινωνίας, καὶ τό ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν λειτουργιῶν εὐχαῖς κατὰ τό παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀναφέρουσι, τοῦτον ὑποκεῖσθαι καθαιρέσει, καὶ πάσης ἱερατικῆς ἀποστερεῖσθαι τιμῆς. Ὁ γάρ ἐν Πρεσβυτέρου τάξει τεταγμένος (ἐπεξηγεῖ ὁ Ἱερός Κανὼν) καὶ τῶν Μητροπολιτῶν ἀρπάξων τὴν κρίσιν, καὶ πρό κρίσεως αὐτός κατακρίνων ὅσον τό ἐπ' αὐτῷ τόν οἰκεῖον πατέρα καὶ Ἐπίσκοπον, οὗτος οὐδέ τῆς τοῦ Πρεσβυτέρου ἐστὶν ἄξιος τῆς τιμῆς καὶ ὀνομασίας. Οἱ δέ τούτῳ συνεπόμενοι, εἰ μὲν τῶν Ἱερομένων εἶεν τινες, καὶ αὐτοὶ τῆς οἰκειᾶς τιμῆς ἐκπιπέτωσαν. Εἰ δέ Μοναχοὶ ἢ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν παντελῶς τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις ἂν τὴν πρὸς τοὺς σχισματικούς συνάφειαν διαπτύσαντες, πρὸς τόν οἰκεῖον ἐπιστραφεῖεν Ἐπίσκοπον».

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἀσύστηροὶ καὶ σαφεῖς, ὅπως διαπιστώνομεν καὶ τώρα, διότι ἄνευ τάξεως καὶ σεβασμοῦ πῶς θά σταθεῖ ἡ Ἐκκλησία; Ἄλλ' ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκάθευδε ἐν τῇ πολυθρηνητῷ αἰχμαλωσίᾳ τῶν σκληροκαρδίων ταραχοποιῶν Ἀρχιεπισκόπου καὶ τριανδρίας πραξικοπηματιῶν! Οἱ ὅποιοι ἐν κρυφῇ

συννεοήσει μετά καί τῶν σχισματικῶν (κατά τόν προαναφερθέντα Κανόνα) Θεσσαλονικέων ἐμηχανεύθησαν νέαν ραδιουργίαν: τήν μηδέποτε ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, πρῶτον διότι δέν ὑπῆρχαν ἀποδεικτικά στοιχεῖα ἐνοχῆς (παρά τόν ὀγκώδη φάκελλον πολλῶν κατακρίτων ψευδομαρτύρων, τήν στιγμὴν ὅπου οἱ Ἱεροί Κανόνες ἀπαιτοῦν τό πολύ πέντε¹³³!)· δεύτερον διά νά μὴν ἀναγκασθοῦν ποτέ οἱ Θεσσαλονικεῖς νά μνημονεύσουν τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον· τρίτον δέ, ὥστε νά δυσφημεῖται διαρκῶς ὁ ἄθῳος Μητροπολίτης, ἐπικρεμαμένης ἀνωθεν αὐτοῦ ἀδικάστου τῆς βδελυκτῆς μηνύσεως καί κατηγορίας.

Ἄλλ' ἐπειδή ὁ κακῆ τῆ ἐκβάσει «Ἀρχιεπίσκοπος» Χρυσόστομος, μέχρι καί σήμερον ἀμετανόητος, δέν ἐντρέπεται νά ἐπικαλεῖται ἄλλους φανταστικούς λόγους πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς συνωμοσίας του¹³⁴, ἃς δώσωμεν τόν λόγον εἰς τόν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν κόν Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐρευνήσας τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη κατόπιν μηνύσεως ἐναντίον του ὑπό τινος Λαϊκοῦ πρό δύο μόλις ἐτῶν, ἐγνωμοδότησεν ὅτι τό ὄλον θέμα εἶναι

«προῖόν τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν φατριῶν καί τῶν ὑφισταμένων στίς τάξεις τους ἐσωτερικῶν ἐρίδων, σέ βάρος τοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου Ὁρφانوῦ, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1979 πού ἐκλέχθηκε Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως ... ἦλθε

133. βλ. σέ' Ἀποστολικόν Κανόνα.

134. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ. 17.

σέ μεγάλη σύγκρουση καί ἀντιπαλότητα μέ τόν ἀπό τό 1975 ἐν ἐκπτώσει καί ἐν ἀργία εὐρισκόμενον Μητροπολίτη τῶν Γ.Ο.Χ. πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομο Κιούση... καθώς καί μέ τό ὑπ' αὐτοῦ καθοδηγούμενο σωματεῖο-παράρτημα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖο στήριζε τόν ἐκπρωτο Χρυσόστομο πρός ὄφελος ὄχι ἀσφαλῶς τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλά τῶν περιέργων συμφερόντων τοῦ ἀνωτέρου παραρτήματος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐμπάθεια στό πρόσωπο τοῦ Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ εἶναι διάχυτος».

Ταῦτα γράφει ὁ ἀνύποπτος Εἰσαγγελεύς καί προσθέτει:

«Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνωτέρω Χρυσοστόμου Κιούση, Ματθαίου Λαγγῆ καί Καλλινίκου Σαραντοπούλου, τῶν δύο τελευταίων ἐνεργούντων καί ὡς «Ἐκκλησιαστικῶν Ἀνακριτῶν» ὡς προαναφέρθηκε, κατά τοῦ Εὐθυμίου νά διαιωνίσουν τήν ὑπόθεσιν, ἐμφαίνεται πασιδήλως καί ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν προσπάθειά τους νά δυσφημήσουν τόν ἀνωτέρω Μητροπολίτη, ἀψήφισαν καί αὐτούς τούς κατοχυρωμένους ἀπό τό Ἑλληνικόν Σύναγμα Ἱεροῦς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί δῆ, τούς οὐδ' Ἁγίων Ἀποστόλων, θ' τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου καί ιβ', κζ', λστ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου,

ρητῶς διακελεύοντας ὅτι, ὁ Ἐπίσκοπος σέ περίπτωση κατηγορίας πρέπει νά κρίνεται τό ταχύτερον «διά τό μή ἀπομεῖναι αὐτόν ἐν τῷ ἐγκλήματι...», καί ἐκτίθεται οὕτω δημοσίως λόγῳ τῆς ὑποδικίας αὐτοῦ¹³⁵»¹³⁶.

Λοιπόν, παρά τάς σκοτεινάς ἐπιθυμίας καί ραδιο-ουργίας τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν λοιπῶν, ὁ Θεός παρεχώρησεν ὅπως ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Κράτους ρίψει ἄπλετον φῶς εἰς τήν ὑπόθεσιν πού αὐτοί ἐπί ἔτη πολλά ἀνόμως ἐκμεταλλεύονταν, καί νά ἀποδείξῃ τήν μέν διαβόητον ἐπιστολήν Γιοσάκη πλαστήν καί ἀπόβλητον, τόν δέ Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον ἄθῶον καί θύμα ἐπιβουλῶν ἐναντίον του.

Ἄλλά τό δαιμόνιον τῆς ἐκδικήσεως καί μισαδελφίας δέν ἀνεπαύετο! Ἡ ἐμπάθεια κατά τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καί ἡ ἐμπερίστατος κατάστασις εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα ἐχειροτέρευε, μέ τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσόστομον νά εἰσπηδᾷ μονίμως, ὡς νά μήν εἶχε παύσει νά εἶναι καί «Θεσσαλονίκης», «πρός ὄφελος τῶν περιέργων συμφερόντων» τῆς Κοινότητος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν περὶ αὐτήν, καθῶς καί αὐτός ὁ Εἰσαγγελεὺς διεπίστωσε.

Τήν ἀπαράδεκτον αὐτήν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐγένετο καί βασική αἰτία διὰ τήν πόλωσιν καί τήν διχο-

135. ὁρᾶτε Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων Γ.Α. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ, Ἀθήνα 1966.

136. ἀπό τό πόρισμα - πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως βάσει τῆς ποινικῆς προανακριτικῆς δικογραφίας 29-8-2001, σελ. 6 καί 13.

τομίαν ὅλης τῆς Ἱεραρχίας μας, διεκτραγωδεῖ εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τὸ 1988 Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος, ὡς ἐξῆς:

«Ἐσεῖς εἴσθε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως τιτλοφορεῖσθε, ἢ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, πού 32 ἡμέρες τὸ μῆνα βρῖσκεσθε στὴν Θεσσαλονίκη; Ἀφοῦ ὑπάρχει Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῆς παρατάξεώς σας (ἐκεῖνος μάλιστα σᾶς φήφισε, καί τὸ ὠραῖο εἶναι ὅτι σᾶς προσεφώνησε στὸν ἐνθρονιστήριο λόγο!!) γιατί ὅλα αὐτά τὰ παραβλέπετε σεῖς, ἕνας μέγας Κανονολόγος;;; Στὴν Ἀθήνα συλλειτουργεῖτε μέ τὸν Εὐθύμιο, στή Θεσσαλονίκη ὄχι!! Γιατί; Γιατί ἀφοῦ εἶναι αὐτός Θεσσαλονίκης;....

Γιατί δέν τοῦ ἐπιτρέπετε νά λειτουργῇ στοὺς Ναοὺς τῆς Θεσσαλονίκης, παρά λειτουργῆτε ἐσεῖς; Πῶς ὑπεισέρχεσθε σέ ἄλλη Ἱεραρχία; Αὐτά δέν εἶναι κατὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού κόπτεσθε ὅτι εἴσθε αὐστηρὸς τηρητῆς τούτων; Μήπως θά μπορούσατε νά μοῦ δώσετε μία ἐξήγηση ἐπ' αὐτῶν;...;

Ἄλλά καί μία ἄλλη ἀπορία: Πῶς ὁ Ἐπίσκοπος σας Εὐθύμιος ἀνέχεται νά ὑπεισέρχεται ἄλλος Ἐπίσκοπος (ὅμοιος δηλαδή) στὴν Ἱεραρχία του; «Δύο κεφάλια σ' ἕνα σκούφο»; Αὐτὴ εἶναι ἡ συμπαγῆς καί ὁμονοῦσα Σύνοδος σας πού τηρεῖ ὅλους τοὺς Κανόνας¹³⁷;».

137. βλ. «Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας» Φεβρ. 1989, φ. 36, σελ. 13-18, ἄρθρο - ἐπιστολὴ Ἱερομ. Σάββα.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι ὅτι πολλάκις διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον γραπτῶς καὶ προφορικῶς ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, ἀλλὰ δέν εἰσηκούετο...

Δυστυχῶς ὁ ἐπὶ ἔτη πολλά κομπάζων ἐκτός Συνόδου περί εὐταξίας καὶ κανονικότητος κ. Χρυσόστομος, ἀπεδείχθη ἀνίκανος καὶ ἀνεπαρκῆς διοικητικῶς, ὥστε νά δώσῃ μίαν κανονικὴν καὶ δικαίαν λύσιν εἰς αὐτό καὶ εἰς ἄλλα προκύψαντα προβλήματα. Ἀντί τῆς κανονικῆς ἐπιλύσεως ἐδιάλεξε τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς συνωμοσίας καὶ δολιότητος ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν προστατευομένων του Κοινοτικῶν Θεσσαλονικέων, πληρωθέντος ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Εὐαγγελικοῦ: «καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης¹³⁸».

Μέ Ἱερωνυμικήν πανουργίαν λοιπόν, κατασκευάζουν ἀπό τό θέρος τοῦ 1993 ἓνα ἀνεπανάληπτον δικαστικόν πραξικόπημα κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, μέ βάσιν κάποια φληναφήματα ἐνός ἀνυπολήπτου νέου, ἀπαραδέκτου ἐξ ἀρχῆς πρὸς κατηγορίαν βάσει καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἐξω-εκκλησιαστικῶν Κανόνων καὶ νόμων.

Φρίττω ἀληθῶς, ἀδελφοί μου, ἐνώπιον τοῦ ἐνδεχομένου νά περάσῃ ἀπαρατήρητος καὶ ἀνεπιτίμητος ἡ συντελεσθεῖσα ἐν λόγῳ Ἐπισκοπικῇ δολοπλοκίᾳ Ζωϊκῶν προτύπων, ἡ ὁποῖα κατὰ βάθος δέν στρέφεται ἐναντίον ἐνός προσώπου, ἀλλὰ ἐναντίον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ δύο κυρίως λόγους.

138. Ματθ. κζ', 64.

Πρῶτον, διότι ἅπαξ καί ἐπικυρωθοῦν τοιαῦτα δικαστικά ἐγκλήματα, τό κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει ἄμεσα, ὅταν κάποτε κριθῆ ὅτι εἶναι ἐμπόδιον εἰς τάς ἐρεβώδεις καί ἀρχομανικάς βλέψεις κάποιων ἀρχόντων-τρομοκρατῶν, νά κατεξευτελισθῆ καί ἐξοντωθῆ δι' ἑνός παρομοίου δικαστικοῦ ἐγκλήματος, καθῶς ἄλλωστε τοῦτο ἐγένετο καθ' ὄλην τήν διάρκειαν τῆς ἀρχιεπισκοπείας Ἰερωνύμου εἰς τοὺς Νεοσημερολογίτας, ὡς προεγράψαμεν¹³⁹.

Δεύτερον, διότι κινδυνεύει οὕτως ὁ σύνολος Ἐκκλησιαστικός ὀργανισμός νά μετατραπεῖ εἰς ταραχῶδες πεδῖον μίσους καί ἀλληλομαχίας, καθῶς ἀπό τά βάθη τῶν αἰῶνων προειδοποιοῦν αἱ Ἀποστολικαί Διαταγαί· ὅτι ἡ διά τῶν ψευδαδέλφων ἐμπαθῆς καί ἀδικος δίκη καί κρίσις εἶναι δημιουργός τῆς φίλης τοῦ Σατανᾶ ἀπαύστου ὀργῆς, διά τοῦτο καί «οὐδέποτε ἀφίησι γενέσθαι ὁμόνοιαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ¹⁴⁰».

Καί διά νά μή νομίση οὐδεὶς ὅτι ὑπερβάλλω, ὡς πρόλογον εἰς τήν συνοπτικὴν παράθεσιν τῶν συντελεσθειῶν παρανομιῶν καταθέτω τήν μαρτυρίαν τοῦ π. Νικοδήμου μοναχοῦ ἀπό τήν Γορτυνίαν, ὁ ὁποῖος ἐνῶ σαφῶς ἐστάθη ἀντίθετος πρὸς τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης καί συνήργησε εἰς τήν καταδίκην του¹⁴¹, ἐν τούτοις μετέπειτα ὡμολόγησεν ὅτι

«τό σύνολον τῶν δικαστικῶν τους ἐνεργειῶν εἶναι πλήρες ἀπό ὑποχρῖσια, ἐμπάθεια,

139. πρβλ. καί «Ἐκκλησία» 16-9-1974, φ. 19, σελ. 401-404.

140. βιβλ. β', κεφ. λζ'.

141. πρβλ. «Ο.Π.Σ.» φ. 1, σελ. 4 καί 20-21.

παρανομία, ψευδος, έχθρότητα, και γενικά πάθη που τά υποκινει ή φιλοδοξία και τό άνομο συμφέρον¹⁴²».

Συγχεκριμένα, καθώς έκτενέστερα εξέθεσα εις τήν ταπεινήν μου έργασίαν «φωτεινή άνασκόπησις» έκτελῶντας ποιμαντικόν χρέος ένώπιον Θεοῦ και ανθρώπων¹⁴³, οί φατριάσαντες εις τήν υπόθεσιν Κουτσογιώργη «'Αρχιεπίσκοπος»-«'Αχαΐας»-«Οινόης» και δευτερευόντως ό «Πενταπόλεως» διέπραξαν τά εξής δικονομικά έγκλήματα:

1) 'Εστέρησαν έτσιθελικῶς από τόν Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης βασικά δικονομικά του δικαιώματα, άνευ τῶν όποιων δέν έκδικάζονται ουδέ τά χειρότερα αποβράσματα τής κοινωνίας! Δηλαδή τό δικαίωμα τής άπολογίας του, τής εξετάσεως και ιδιῶν του μαρτύρων υπερασπίσεως, τής παραδόσεως εις αυτόν τοῦ φακέλλου τής δικογραφίας, και τής εξαιρέσεως φανερῶν έχθρῶν του και αντιπάλων ὡς δικαστῶν¹⁴⁴. 'Αρχεϊ διά νά καταλάβετε τήν έκνομον φατρίαν των νά αναφέρωμεν, ὅτι τήν αίτηθεϊσαν εξαιρεσιν ουδέποτε συνεζήτησεν ή σύνολος 'Ιεραρχία, αλλά συνωμοτικῶς απέρριψαν οί ἴδιοι οί εξαιρετέοι, επικαλούμενοι ὅτι δηθεν «οί 'Ιεροί Κανόνες ουδαμου προβλέπουν τήν εξαιρεσιν 'Επισκόπου τινός ὡς δικαστοῦ¹⁴⁴»! Και ὁμως. Σαφέστατα και οί 'Ιεροί Κανό-

142. φυλλάδιον «'Απάντησις χάριν τής αληθείας 1994, σελ. 24-25.

143. βλ. «'Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1-8.

144. πρβλ. «'Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» Φ. 4, σελ. 100-109.

144. βλ. αυτόθι, σελ. 102.

νες ιστ' καί ρε' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἀγίας Συνόδου διαλαμβάνουν περί «αἰρετῶν κριτῶν», δηλαδή κριτῶν πού ἐπιλέγει ὁ κατηγορούμενος ἐξαιρώντας κάποιους ἄλλους, καί εἰς τάς ὑποσημειώσεις τῶν οὐδ' Ἀποστολικοῦ καί δ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τό Πηδάλιον ἀναφέρει τό δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως δικαστῶν, τό ὅποῖον ἄλλωστε ἀκατακρίτως ἐφήρμωσαν οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας! Καί παρόλον ὅτι ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης ἐπῆγεν εἰς τό Δικαστήριον τήν ἡμέραν τῆς δίκης, πάλιν ἠρνήθησαν οἱ ἐπίδοξοι Ἱεροεξετασταί νά τοῦ παραδώσουν τόν φάκελλον τῆς δικογραφίας¹⁴⁴.

2) Ὁ ὑπό τοῦ Σακαρέλλου τηλεκατευθυνόμενος ψευδοκανονολόγος «Ἀχαΐας», ἐνῶ διωρίσθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐρευνητής τῶν θεμάτων Βορείου Ἑλλάδος, αὐτομετεβλήθη εἰς ἀνακριτήν, μέ μίαν ἐργασίαν - πόρισμα ρηξικέλευθον καί ἀχαλίνωτον, περί τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὠμολόγησεν ὅτι δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν οὔτε μέ αὐτά πού κελεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες, οὔτε μέ ὅσα ὀρίζουν οἱ σχετικοί νόμοι τοῦ Κράτους¹⁴⁴! Καί ἐνῶ ἐχρησιμοποίησε τάς ἀνακρίσεις πού εἶχαν διενεργήσει αἱ Ἀστυνομικαί Ἀρχαί περί τοῦ θέματος Κουτσογιώργη, ἀπέκρυψε καί ἀπεσιώπησε τό βάσει τῶν ἀνακρίσεων αὐτῶν πόρισμα καί βούλευμα τῶν Ἀστυνομικῶν, Εἰσαγγελικῶν καί Δικαστικῶν Ἀρχῶν!

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 107, φ. 6 σελ. 173 καί ἔγγραφα Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης ὑπ' ἀρ. 2600- 11/24-8 καί 2625-20/10/1994.

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 98 καί φ. 3, σελ. 74.

Γιατί;

Διότι αὐτοὶ μὲν Ἀρχαὶ αὐταὶ ἐκήρυξαν ἀνώτερον πάσης κατηγορίας τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, καὶ θῦμα συκοφαντικῆς δυσφημήσεως καὶ ἀνιέρου ἐκβιασμοῦ, ὑπὸ ἀτόμου ἰδιαίτερα ἐπικινδύνου διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν! Ἐνῶ ὁ ἀχαλίνωτος «Ἀρχαίας» καὶ οἱ συμπατριασταὶ τοῦ ἤθελαν ὅπως δὴποτε νὰ καταδικάσουν ὡς ἔνοχον τὸν συνεπίσκοπόν τους, ὁπότε ἀποκρύπτουν τὸ ὡς ἄνω συμπέρασμα τῶν Ἀρχῶν, ἀντιστρέφουν τοὺς ὅρους, καὶ ἄνευ παραμικρᾶς ἀποδείξεως ἢ καὶ ἐνδείξεως, κατακρίνουν τὸν μὲν ἀθῶον ὡς ἔνοχον, τὸν δὲ ὄντως κατακριθέντα ὡς ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνον συκοφάντην καὶ ἐκβιαστήν, παρουσιάζουν ὡς ἀξιόπιστον καὶ ἀθῶον θῦμα¹⁴⁴!!!

3) Γενικῶς εἶπεῖν, αἱ δυσαρίθμητοι μηχανορραφίαι καὶ ἐγκληματικαὶ μεθοδεύσεις τῶν ὡς ἄνω τριῶν ἀμετανοήτων σχισματικῶν τοῦ 1979 μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσοστόμου εἰς τὸ ὅλον θέμα ἐτελέσθησαν ἐπὶ καταπατήσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων, κελεύοντων τὴν ἀδυσώπητον καθαίρεσιν τῶν μηχανορράφων αὐτῶν, ὡς οἱ Κανόνες οὐ καὶ οἱ Ἀποστολικοὶ, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ', ιη', καὶ κα' τῆς Δ', λδ' τῆς ΣΤ', η', ιβ', κζ', λστ', ρλξ' καὶ ρλη' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, κε' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ, θ' Θεοφίλου, κ.λ.π. κελεύουν. Βάσει δὲ καὶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τῆς Κοσμητικῆς Δικαιοσύνης, οἱ ὡς ἄνω διέπραξαν συνολικῶς τὰ ἀδικήματα τῆς καταχρήσεως ἐξουσίας, παραβάσεως καθήκοντος, συνεργείας εἰς ἔγκλημα, ὑποθά-

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 74-83 καὶ 98-108.

φειως ἐγκληματία, ὑπεξαγωγῆς ἐγγράφων καί παρσιωπήσεως ἐγκλημάτων, τά ὅποια ὄλα ἐπαθροίζόμενα ἀντιστοιχοῦν εἰς τουλάχιστον 15 ἐτῶν κάθειρξιν διὰ τούς ὑπευθύνους. Ταῦτα ὑπέδειξαν ἡμῖν ἀνακριταί καί νομικοί, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων φορτικῶς ἐπανελάμβανεν εἰς τόν ἅγιον Θεσσαλονίκης: **«Μηνῦστε τους, γιά νά τσακίσω τήν ἀθαιρεσία καί τήν ἐγκληματικότητά τους!»¹⁴⁴**.

Ἡ ἐμή ταπεινότης κατά τήν δευτέραν συνεδρία τῶ Ἱεροεξεταστηρίου (Νοέμβριος 1994) παραστάς ὡς μάρτυς, ἤλεγξα σφοδρῶς ἐπί δίωρον ὄλας τάς τολμηθείσας παρανομίας τους ἐνώπιον τους, δίχως οὐδεῖς ἐξ αὐτῶν νά τολμήσῃ νά ἀντείπῃ τό παραμικρόν εἰς τάς ἀληθείας πού ἐξέθετα, ἀλλ' ἀντιθέτως μέ ἐνητένιζαν ἀποσβωλομένοι καί ἀμήχανοι. Ἐπίσης οἱ πλεῖστοι τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν δέν προσήρχοντο εἰς τάς συνεδρίας τοῦ δικαστηρίου, προφανῶς κατανοήσαντες τόν δόλον καί τήν σκευωρίαν (καταδειχθέντα καί δι' ὀρισμένων ἐγγράφων, διαμαρτυριῶν κλπ. τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης, ὡς π.χ. τά ὑπ' ἀρ. 2600/11-8-'94 καί 2610/3-9-'94), φοβούμενοι μήπως εὐρεθοῦν συνένοχοι εἰς τήν μιαν ἀδελφοκτονίαν. Μόνοι παρόντες εἰς τάς δικασίμους οἱ τέσσερεις ὑπέροχοι φατριασταί: «Ἀρχιεπίσκοπος», «Ἀχαΐας», «Πενταπόλεως» καί «Οἰνόης»!! (καί εἰς μίαν καί ὁ Αὐλῶνος Βικέντιος). Μερικοί δέ, ὡς ὁ πολίος Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος καί ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Φθιώτιδος Μητροπολίτης Καλλίνικος ἐγγράφως ἐδήλωσαν τήν ἀπο-

144. πρβλ. αὐτόθι.

χὴν τους, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς δικονομικῆς διαδικασίας¹⁴⁴.

**Η ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΗΣ
ΤΕΤΡΑΔΟΣ,
ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΤΡΩΣΙΝ**

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ χωρισμός ὑπῆρχε ἐντός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὶν ὀριστικοποιηθεῖ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1995, τουλάχιστον δύο ἔτη προηγουμένως.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993 διὰ πρώτην φοράν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐκάλεσε τὴν ταπεινότητά μου εἰς τὴν πανηγυριν τῆς γυναικειᾶς Ἱερᾶς Μονῆς του εἰς Μέγαρα. Ὄντως ἐπῆγα καὶ εἰσερχομένου μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ὁ Ἱερεὺς π. Ἀθανάσιος τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης ἐτέλει τὴν Ἀγίαν Προσκομιδὴν. Μόλις μέ εἶδε, καταφρονεῖ Προσκομιδὴν καὶ προσκομιζόμενα, ἐκδύεται τὰ Ἱερά ἄμφια, καὶ ἐξέρχεται διαμαρτυρούμενος ἐκ τοῦ Ἱεροῦ! Τοιούτου εἴδους ἐμπάθεια καὶ μῖσος ἔτρεφαν ἀκόμη καὶ οἱ Κληρικοὶ τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν»! Τὸ ἐπόμενος ἔτος (1994) ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος παρέλαβε παρακλητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅπως μὴ μοῦ ἐπι-

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 106-108.

τρέφει νά προσέλθω εἰς τήν πανήγυριν του, διότι «κάποιοι» ἐσκανδαλίσθησαν μέ τήν παρουσίαν μου.

Ἐνα ἀκόμη ἐνδεικτικόν τῆς διαστάσεως γεγονόσ εἶναι, ὅτι πρό τῶν Ἁγίων Θεοφανείων τοῦ 1994 ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» διέδιδεν ὅτι δέν θά συμμετάσχη εἰς τήν καθιερωμένην τελετήν Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ἐάν παρευρεθεῖ καί ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος. Τοῦτο δέ προσεπάθησε νά ἐκμεταλλευθῇ ὁ Ἀμερικῆς Παῖσιος ἐξάπτων τήν ὀργήν καί παροτρύνων τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης εἰς «κίνημα» καταδίκης καί ἀπομονώσεως τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» μέ ἀντικανονικάς ἐνεργείας, τό ὅποτον ὁμως ρητῶς ἀπειποιήθη ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης, προτιμήσας τήν νόμιμον ὁδόν πρός ἀντιμετώπισιν τῶν ἐναντίον του ἀδικιῶν καί καταγγελιῶν¹⁴⁵.

Φοβούμενος δέ ὁ Ἀμερικῆς μήπως καί ὁ Θεσσαλονίκης φανέρωση τό ἀποστατικόν του σχέδιον, προέβη εὐθύς μετά εἰς «συνειδησιακόν τηλεγράφημα» διά τοῦ ὁποίου ἀνεκοίνωσε τήν ἀπόφασίν του διακοπῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, ὡς δῆθεν κατηγορουμένον καί ὑποδίκου, ἐνῶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τότε ἀκόμη δέν εἶχεν ἀποφασίσει τίποτε περί τοῦ ὄλου θέματος τοῦ Θεσσαλονίκης! Ὅμως οὐδεὶς ἤλεγξε τόν Ἀμερικῆς διά τό ἀντικανονικόν του καί ἀπαράδεκτον αὐτό «τηλεγράφημα» ἐναντίον τοῦ κζ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ἐν Κερθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου, ἀλλά ἀντιθέτως οἱ μέν Κοινοτικοὶ Θεσσαλονικεῖς ἐπανηγύρισαν δεόντως, ὁ δέ

145. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 2, σελ. 47.

«'Αρχιεπίσκοπος» άσμένως άποδεχθείς αυτό, έσπευσεν όπως άναστήσει τήν νεκρωμένην 'Ιεράν Σύνοδον, τήν όποίαν είχε μισόν χρόνον νά συγκαλέσει, φοβούμενος τάς αντιδράσεις τών Συνοδικών 'Αρχιερέων έναντίον του¹⁴⁵.

Καταγράφομεν άπλώς και μόνον τούτο τό γεγονός, ώστε νά γίνη άντιληπτόν τό μέγεθος τής παραλύσεως και ιδιοτελείας πού είχαν καταντήσει τά Συνοδικά πράγματα από τά μέσα του 1993 και έξής, και ό λόγος κατ' ουσίαν ήτο ΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ:

'Η έξακριβωμένη πλέον ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ έστω και είς τά στοιχειώδη τών 'Εκκλησιαστικών πραγμάτων υπό του «'Αρχιεπισκόπου» κ. Χρυσοστόμου, του όποίου ή άναντίρρητος έμπάθεια και ιδιοτέλεια, και τά άπλά άκόμη και εύνόητα καθιστούσε δύσκολα και δυσεπίλυτα! Και έφευρεν ώς φοφοδεής, νέον τρόπον «έπιλύσεως» τών Συνοδικών προβλημάτων: τήν μή σύγκλησιν συνεδρίας επί μισόν χρόνον δύο φορές, παρά τάς έπιμόνους αίτήσεις πολλών Συνοδικών!

Τήν πρώτην από τόν 'Οκτώβριον του 1993 ώς τόν Φεβρουάριον του 1994, θέλοντας νά αποφύγη τήν έναντίον του ύποδικίαν τήν όποίαν είχαν ζητήσει πολλοί Συνοδικοί (Θεσσαλονίκης, Ευρίπου, 'Αχαρνών κ.ά.), καταγγέλλοντας αυτόν διά είσπηδήσεις είς ξένους έπαρχίας, άμέλεια καθηκόντων, παρεμπόδισιν έξετάσεως Συνοδικών ύποθέσεων, άπόκρυφιν σημα-

145. βλ. αυτόθι, σελ. 48 και «Χριστιανική πορεία» Φεβρουαρίου 1994.

ντικῶν ἐγγράφων καί ἄλλα παρεμφερῆ, ἐκ τῶν ὁποίων, σημειωτέον, διέσωσεν αὐτόν ὁ «Ἀχαΐας» μέ τό ἄλλοπρόσαλλον καί ἀντιφατικόν του πόρισμα, γεγονός πού ἠνάγκασε καί τούς φίλους τους νά τούς κατηγορήσουν διά σκανδαλιστικήν καί ἀπροβλέπτων συνεπειῶν «ἐπιλεκτική καί μεροληπτική παραπομπή - δικαστικό πραξικόπημα, μέ φανερή τήν ἔλλειψη ψυχραιμίας, σοβαρότητος, ἀντικειμενικότητος καί γνώσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁴⁵».

Τήν δευτέραν ἀπό τόν Ἰανουάριον μέχρι τόν Ἰούνιον τοῦ 1995, διότι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τότε ἤτο ὑπέρ τοῦ αἰωνίου ἀντιπάλου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου¹⁴⁶.

Οὕτως ἐφιμόνετο ἡ φωνή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναλόγως τῶν βλέψεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ Πρώτου!

Τήν ἡμιθανῆ καί ἀποδυναμωμένην Σύνοδον ἀθεραπεύτως ἐπληξεν ἡ ὑποπτος δυάς Παΐσιου-Βικεντίου, μέ τούς ὁποίους εἶχε συνταχθεῖ καί προσφέρει τό σύμφηφόν του καί ὁ ἐκ τοῦ 1979 «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, ἐπειδή τόν εἶχαν βοηθήσει πολλάκις εἰς θέματα ὑγείας μέ περίθαλψιν εἰς τήν Ἀμερικῆν. "Οἱ οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς εἶχαν τήν ἀνάγκην τοῦ τριψήφου αὐτοῦ, διότι δι' αὐτοῦ ἐδίδετο ἡ ἐπικράτησις εἰς μίαν ἐκ τῶν δύο μερίδων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπέρ ἡ κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης.

145. βλ. αὐτόθι, σελ. 44-45 καί Ο.Χ.Α. φ. 30.

146. πρβλ. «Ἐκκλησιαστικόν Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 177.

Οὕτως ἐξηγοῦνται αἱ σημειωθεῖσαι παλινωδίαί καί αὐτῶν, καί ὄλων τῶν Συνοδικῶν, καί ἡ κάλυψις τῶν διαφόρων παρανομιῶν των, ὡς καί ἡ τοποθέτησις ὡς τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης Μητροπολέως Πειραιῶς τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς Ἐπισκόπου Βικεντίου μέ ΟΜΟΦΩΝΟΝ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρά τήν αἴτησιν πλείστων Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ὅπως τοποτηρητῆς τεθεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος Καλλίνικος¹⁴⁷.

Καί ὀφείλομεν νά τονίσωμεν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ὑπέρμαχος τῆς τοποτηρητείας Βικεντίου ἦτο ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπειλοῦσε ὄσους Κληρικούς ἤρνοῦντο νά μνημονεύουν τόν Βικέντιον, ἦτο δέ ὁ ΜΟΝΟΣ (ἐκ τῶν ὑπολοίπων 11 Ἀρχιερέων) παρευρεθείς εἰς τά παράλογα ἐγκαινία τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων τοῦ ... ὑποτίθεται προσκαίρου τοποτηρητοῦ Βικεντίου¹⁴⁷!

Εἰσερχόμεθα λοιπόν εἰς τό 1995 ἄνευ τοῦ ἐμπείρου καί πολυπαθοῦς εἰς τά διοικητικά, κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, μέ τήν Συνοδικήν ἀτμόσφαιραν ἄκρως τεταμένην καί τελεματωμένην.

Τά ὑπεύθυνα Λαϊκά μέλη τῆς Κοινότητος τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης τά ὁποῖα εἶχαν ἐκκινήσει πάντοτε ὅλα τά θέματα κατά τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Εὐθυμίου, δεῖξαντες περισσοτέραν σύνεσιν καί φόβον

147. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 4, σελ. 109-110.

147. βλ. αὐτόθι, σελ. 111 καί φ. 6, σελ. 173.

Θεοῦ κατά τήν χρονικήν αὐτήν περίοδον ἀπ' ὅ,τι οἱ μανιακοί διῶκται «'Αρχιεπίσκοπος»-«'Αχαΐας»-«Οἰνόης», καί διαβλέψαντες τό ἀδιέξοδον τοῦ ἐπιχειρηθέντος δικαστικοῦ τους πραξικοπήματος, ἀπηυδῆσαντες δέ καί οἱ ἴδιοι ἐκ τῆς ἐργολαβικῆς των περιμάχου σκευωρίας, ἐπλησίασαν τήν ἐμήν εὐτέλειαν πρὸς προσπάθειαν ἐξευρέσεως μέσης τινός λύσεως.

Αἱ πολύμηνοι ἐκατέρωθεν διαπραγματεύσεις κατέληξαν εἰς συμφωνίαν κοινῆς ἡμῶν προτάσεως πρὸς τόν 'Αρχιεπίσκοπον καί τήν 'Ιεράν Σύνοδον, ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κηρυχθῆ ἄθως ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀποδείξεων καί μετατεθῆ εἰς τήν κενήν 'Ιεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς, οὕτω δέ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καί ἔνωσις πάντων τῶν διῆσταμένων Γ.Ο.Χ. Βορείου 'Ελλάδος, δι' ἀναδείξεως κοινῆς ἀποδοχῆς νέου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τά συμφωνηθέντα πρὸς ἔπαιμόν του, μὴ ἀποποιηθεῖς ἔστω καί τήν ἐπ' ἀδικίᾳ παραίτησίν του, μάλιστα δέ ἠτοίμασε καί τό σχετικόν ἔγγραφον τῆς ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ, τό ὁποῖον ἡ ἐμή ταπεινότης ἐκοινοποίησε εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν «τριῶν 'Ιεραρχῶν», ὁμοῦ δέ ἄπαντες μετέπειτα εἰς τόν «'Αρχιεπίσκοπον», τόν Μάϊον τοῦ 1995. Πρέπει νά σημειώσω δέ, ὅτι τοιαύται παραίτησεις καί μεταθέσεις εἶναι μὲν σπάνιαι, πλὴν προβλέπονται καί ἀπό τῆς 'Ιστορίας καί ἀπό τῶν 'Ιερῶν Κανόνων, ὅταν πρόκειται δι' αὐτῶν νά προκύψῃ σπουδαῖον ὄφελος, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ εἰρήνευσις ἀπάσης τῆς 'Εκκλησίας¹⁴⁸. Ταῦτα

148. πρβλ. ιδ' 'Αποστολ. Κανῶν καί παραίτησιν 'Αγίου Γρηγορίου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

ἀπεδέχθη δέ καί ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὡς πράγματι ἐπιτρεπόμενα.

Πλήν, τελικῶς ἡ κατευόδωσις τῆς κοινῆς αὐτῆς προσπαθείας ἐσταμάτησε, τό μὲν διότι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» δέν ἤθελε νά προταθῇ ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος διά τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς, τό δέ διότι ὁ ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» δίκην εἰδικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ συμβούλου ἐγγράφως κατέκρινεν ὀλοκληρωτικά τήν προτεινομένην λύσιν, εἰς τοῦ ὁποίου τάς εἰσηγήσεις καί ἐπέισθη ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος». Ἦτο ἀδύνατον, φυσικά, νά δεχθῇ τήν ἐκκοπήν τοῦ δικαστικοῦ πραξικοπήματος διά τό ὅποσον τοσοῦτον εἶχε κοπιήσει ἐπί ἐνάμισυ ἔτος, καί ἤδη ἔβαινε πρὸς ὀλοκλήρωσιν...

Ἐπρεπε βεβαίως νά φέρη ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» τήν πρότασιν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον πρὸς συζήτησιν, πλήν οὐδέποτε τό ἔφερε, διότι ὁ ἴδιος καί οἱ μυστικοί καί φανεροί σύμβουλοί του δέν συμφωνοῦσαν, ἀφοῦ εἶχαν ἄλλα σχέδια¹⁴⁹.

Ἀναφέρομαι εἰς τά νεώτερα γεγονότα συνοπτικώτερα, διότι καί ὁ χρόνος μᾶς πιέζει, καί ὡς νεώτερα εἶναι περισσότερον γνωστά, καί διότι ἔχομεν ἀναφερθεῖ ἐπανελημμένως εἰς αὐτά γραπτῶς καί προφορικῶς.

Μετά ἀπό πέντε μῆνας Συνοδικῆς ἀπραξίας ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐκάλεσε συνεδρίαν κατὰ τάς ἀρχάς Ἰουνίου (1995) μέ θέμα τό πρόβλημα τῶν ἡλε-

149. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 174-176.

κτρονικῶν καρτῶν περί τοῦ ὁποίου ἀνησυχοῦσαν πολ-
λά Λαϊκά μέλης τῆς Ἐκκλησίας μας. Μετά ἀπό τρεῖς
ἐβδομάδας ἐκάλεσε καί δευτέραν συνεδρίαν μέ πρῶτον
τό ἴδιον θέμα, δεύτερον τόν Καταστατικόν Χάρτην,
τρίτον τήν δίκην τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης,
τέταρτον τόν χωρισμόν τοῦ Μητροπολίτου Ἀστορίας
Πέτρου, πέμπτον τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητρο-
πολιτικῆς ἔδρας Πειραιῶς καί ἕκτον ἕνα ἀκόμη θέμα
τό ὁποῖον δέν συνεζητήθη.

Εἰς τήν δευτέραν αὐτήν συνεδρίαν ἔγινεν ἀκόμη
πιό φανερή ἡ διοικητική χωλότης τοῦ «Ἀρχιεπισκό-
που» καί ἡ μυστική φατρία του μετά τῆς ἀμετανοή-
του τριανδρίας «Ἀχαΐας»-«Οἰνόςης»-«Πενταπόλε-
ως», διά τοῦτο καί μετέπειτα διεστρέβλωσαν τά ὅσα
εἶχαν γίνει, καί τά ἡρνήθησαν συγγράφοντες χον-
δροειδή ψεύδη, διότι ἀπλούστατα ἡ ἀγνή ἀλήθεια
τούς ἀπεδείκνυε ἀναμφισβήτητα φατριαστάς¹⁵⁰.

Ἐμεῖς ἀδιαφοροῦντες εἰς τά συνήθη δι' αὐτούς ἀβυ-
σαλλέα ψεύδη, φέρομεν ὡς ἀψευδῆ μάρτυρα τά ἐπί-
σημα Πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπογεγραμμέ-
να αὐτοχειρῶς ὑπό τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσο-
στόμου.

Διά τῶν πρακτικῶν αὐτῶν σαφέστατα συμπεραί-
νει κάθε ἀμερόληπτος, ὅτι εἰς τήν ἐν λόγω συνεδρίαν:

α) ἡ προαναφερθεῖσα συνωμοτική τριάς παρε-
μπόδισε τήν κυκλοφορίαν τῆς ἤδη ἐγκριθείσης ὑπό
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐγκυκλίου κατά τῶν ἠλεκτρο-
νικῶν καρτῶν, ὁ δέ «Ἀρχιεπίσκοπος» χαριζόμενος

150. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 24-28.

εἰς αὐτοῦς τὴν ἀπέσυρε¹⁵¹.

β) Τό ἴδιο ἀκριβῶς ἔγινε καί μέ τό θέμα τῆς πληρώσεως ἢ μή τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς ἔδρας Πειραιῶς. Ἡ αὐτή τετράς μέ πεῖσμα ὑπεστήριξε νά γίνη πρῶτα Καταστατικός Χάρτης καί ὕστερα νά πληρωθῇ ἡ ἔδρα, ἀλλά οἱ ἄλλοι Συνοδικοί διεφώνουν. Τεθείσης ψηφοφορίας ἐπί συνόλου 12 Ἀρχιερέων οἱ ἑπτὰ ἐφήφισαν νά προχωρήσουν τό συντομώτερον εἰς τὴν ἐκλογήν. Ἀντισταθέντος πάλιν ὁμως τοῦ «Ἀχαιᾶς», ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἀμέσως διέλυσε τὴν συνεδρίαν, παρεμποδίζοντας καί πάλιν τό ἔργον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφοῦ αὐτός καί οἱ σύν αὐτῷ δέν ἤθελαν νά ὀρισθῇ τίποτε περί τῆς πληρώσεως¹⁵¹.

Διά τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν κατέστη πλέον κατάδηλος ἡ προϊοῦσα θρασύτης τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν τριῶν ὡς ἄνω Ἐπισκόπων, καί ἡ ἐνυπάρχουσα κρυπτή φατρία καί συνεργασία τους, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν πρῶτον διά τῶν διαφόρων δικονομικῶν ἀδικημάτων εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης. Ἐκ τῶν ὁποίων καί λαβόντες θάρρος καί θράσος, ἐπεχείρουν πλέον νά ἐπιβληθοῦν αὐθαιρέτως εἰς ἅπαν τό Συνοδικόν σῶμα, καταλύοντες καί ἀθετοῦντες βάνανυσα τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Οὕτως προσεπάθουν φανερώτατα νά ἀφαρπάσουν τὴν σύνολον Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἄγοντες καί φέροντες ταύτην ὅπου ἤθελαν, μέ διά-

151. βλ. σελ. 1 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187.

151. σελ. 8-11 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» αὐτόθι, σελ. 189.

φορα τεχνάσματα καί σκευωρήματα. Ποῖοι; Οἱ οἰκονομικῶς-μᾶλλον δέ-τελείως ἀντικανονικῶς καί ἀμετανοήτως εἰσπηδήσαντες ἀπό τό 1985 εἰς μίαν Σύνοδον καί ἔν Ἐκκλησιαστικόν σύνολον, πού πάντοτε ἐκατηγοροῦσαν καί ἐπολεμοῦσαν!

Ἄλλ' ἡ φατριαστική τους παρά Κανόνας ἀναστροφή ἔμελλεν ἔτι περισσότερον νά ἐκδηλωθῆ εἰς τάς ἀμέσως ἐπομένους ἡμέρας.

Οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς διά μακρῶν συναντήσεων καί συζητήσεων, ἄν καί κατασκανδαλισμένοι καί ἀπηλπισμένοι, προσεπάθησαν νά εὑρουν τρόπον ἀπαιχμαλωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων, κατέληξαν δέ εἰς μίαν νομιμοτάτην κίνησην: τήν ἀποστολήν ἐγγράφου διαμαρτυρίας-καταγγελίας πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» καί τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καταγγέλλοντας τά προαναφερθέντα καί τούς τέσσερεις ὑπευθύνους, καί παρακαλῶντας ὅπως συνέλθῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς ἐξέτασιν τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἐκρεμμοτήτων¹⁵².

Ἡ Κανονική καί ἡπίου ὕφους αὐτή καταγγελία ὑπεγράφη κατὰ τήν 27-6/10-7 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Μητροπολίτου Χίου Στεφάνου εἰς Κορωπί Ἀττικῆς ὑπό 6 τελικά Ἀρχιερέων (ἐν συνόλῳ 14, τῶν τεσσάρων ἐξ αὐτῶν καταγγελλομένων), δηλαδή τῶν: Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Χίου κ. Στεφάνου, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, Ἀμερικῆς κ. Παϊσίου καί Αὐλῶνος

152. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 872, σελ. 2-5 καί «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187-190.

κ. Βικεντίου. Ἀκολούθως παρεδόθη εἰς τοὺς Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος καὶ τοποτηρητὴν Πειραιῶς Βικέντιον καὶ τὸν Πρωτοσύγγελον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχιμανδρίτην Γερόντιον (Λουδᾶρον), ὅπως προωθήσουν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ κρίσιμότης τῶν περιστάσεων ἀπαιτοῦσε πλέον ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον προσεκτικὰς καὶ μετρημένας κινήσεις, πλὴν καὶ πάλιν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντέδρασε ἐπιπόλαια καὶ ἀνεύθυνα.

Πρῶτον ἀπέστειλε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κάνιγγος τὴν περὶ καρτῶν Ἐγκύκλιον, προσθέσας αὐτοβούλως εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοὺς τρεῖς διαφωνήσαντας καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀστορίας Πέτρον, ὁ ὁποῖος τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχε διακόψει τὰς σχέσεις του μὲ τὴν Ἱεράν Σύνοδον, τὸ μὲν λόγῳ συλλειτούργου του μὲ τοὺς ἐνωθέντας μὲ τὸν Κυπριανὸν Ρώσσοις τῆς Διασπορᾶς, τὸ δὲ λόγῳ τῶν φιλοικουμηνιστικῶν κινήσεων τοῦ (τότε) Ἀρχιμανδρίτου Παύλου Στρατηγέα.

Εἰς τηλεφωνικὴν δὲ ἐπικοινωνίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεστήριξεν ὅτι εἶχε λάβει μὲν προσωπικῶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν τριῶν ἐν Συνόδῳ διαφωνησάντων μὲ τὴν Ἐγκύκλιον, τὸ δὲ ὄνομά τοῦ Ἀστορίας Πέτρου ἔθεσεν ἐκ παραδρομῆς καὶ νὰ σβησθῇ μὲ διορθωτικὸ (blanco)! Ταῦτα ἦσαν ἀκόμη μία ἀπόδειξις τῆς διοικητικῆς ἀνευθυνότητος τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου».

Τὴν πρῶταν τῆς 4ης/17ης Ἰουλίου συνεδρίαξε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Κάνιγγος 32, πρὸς ἔγκρισιν

τῆς δαπάνης διά 30.000 ἀντίτυπα τῆς Ἐγκυκλίου πού εἶχε ζητήσει ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καί δι' ἄλλα θέματα. Παρόντες ὡς μέλη τοῦ Συμβουλίου οἱ πέντε ἐκ τῶν ἕξ Ἀρχιερέων πού εἶχαν ὑπογράψει τήν καταγγελίαν. Τότε καταφθάνει καί τηλεομοιοτυπικόν ἔγγραφο (Fax) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀναλογισθεῖτε ὁμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τήν κατάπληξιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τήν ὄλην πίεσιν καί φόρτισιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καί ἐνῶ ἀνέμεναν φυσικά ὅπως ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλέσῃ Σύνοδον πρὸς συζήτησιν τῆς καταγγελίας τους, ἀνέγνωσαν εἰς τό Fax ὅτι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλεῖ συνεδρίαν μέ ἄλλον θέμα, ἄλλην καταγγελίαν! Ποῖαν;

Καταγγελίαν μεταγενεστέραν τοῦ ἤδη καταγγελθέντος «Πενταπόλεως» Καλλισπίου, κατά τριῶν ἐκ τῶν ἕξ Ἀρχιερέων πού ἤδη εἶχαν προκαταγγεῖλει αὐτόν καί τούς «Ἀχαΐας», «Οἰνόης» καί «Ἀρχιεπίσκοπον»!

Εἶναι ὄντως θαυμαστή ἡ ἀστραπιαῖα ἀντίδρασις καί ραδιουργία τῶν ἐν λόγῳ φατριαστῶν! Ἀποκρύπτουν ὡς νά μή ἔλαβαν τήν ἐναντίον τους ἐμπεριστατωμένην καταγγελίαν, καί προωθοῦν ἀμέσως ἰδικήν τους ἀντίστροφον, καταγγέλλοντας... τούς καταγγέλλοντας!! Ἐλπίζοντες προφανῶς ὅτι ἔτσι, ἢ θά ξεχειλίσει τό ποτήριον τῆς ὑπομονῆς των καί θά τούς ἐξωθήσουν ἀγανακτισμένους εἰς ἀκραίας ἐνεργείας, ἢ θά τούς ἐξοντώσουν ἐντεχνα, ἐπαναφέροντες καί καταγγέλλοντες θέμα τό ὅποῖον οὐδεὶς θά ἠδύνατο νά ἀρνηθῇ, ὡς ὄντως θέμα Πίστεως, ἦτοι τό γνω-

στόν θέμα Ἱεροσολύμων-Παΐσιου-Βικεντίου. Τό θέμα ὁμως αὐτό ὁμοφώνως εἶχε λυθεῖ Συνοδικῶς πρό δύο ἐτῶν - καί ὄχι «ἐσχάτως» ὅπως δολιότατα ἔγραψεν ὁ Καλλιόπιος - ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπῆρξε πρό ὀλίγων μόλις μηνῶν ὁ θερμότερος ὑποστηρικτής τοῦ Βικεντίου εἰς τόν Πειραιᾶν! Καί τέλος πάντων, ἡ ἐπίκλησις εἰς τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν τοῦ θέματος αὐτοῦ ἦτο ἐξοφθάλμως σκόπιμος, κακόβουλος καί ἰδιοτελής, μακράν πάσης πραγματικῆς εὐαισθησίας διά τήν Πίστιν¹⁵³.

Οἱ πέντε εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον Ἀρχιερεῖς κυριολεκτικᾶ ἐξέστησαν. Ἐπί ὤρας ὀλοκλήρους συνεζήτουν πῶς θά ἀντιμετωπίσουν τούς θραсуτάτους φαντασιαστές, πού οὕτως ἀναιδῶς πλέον παρεβίαζαν κάθε ὄριον Κανονικότητος, δικαιοσύνης καί εὐταξίας.

Καί ἔτι πλέον ἠγανάκτησαν παρατηροῦντες τήν ἀποσταλεῖσαν συνημμένως Καλλιοπιακήν καταγγελίαν, ἡ ὁποία εἰς τόν τίτλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως δέν ἔγραψεν τόν τίτλον τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἀλλά «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.». Ποία ἦτο αὐτή ἡ Ἐκκλησία, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐνήργησεν ὁ «Πενταπόλεως»; Ἡ παραπαίουσα ψευδεκκλησία-σωματεῖον τῆς Κουμουνδούρου 25 τοῦ 1979, ἡ ὁποία μέχρι καί σήμερον συνωμοτικῶς ὑφίσταται. Εἰς τήν ὁποίαν οὐδέποτε ἔπαυσαν νά εἶναι μέλη συγκροτοῦντες ἄλλην παρα-Σύνοδον οἱ τέσσερις ἀμετανοήτως εἰσελθόντες τό

153. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 5-7, «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ. 3-4 καί φ. 7, σελ. 190-191, «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 35-37.

1985 εις τήν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον ἔσχατοι πρα-
ξικοπηματῖαι «Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Ἀττικῆς»
καί «Οἰνόης»! Συμμετέχοντες καθ' ὅλα τά ἔτη τῆς
φαινομενικῆς ἐνώσεως εἰς δύο Ἐκκλησίας, δύο Συ-
νόδους, δύο ἐκκλησιαστικά σώματα, ἓνα φανερόν καί
κοινόν, καί ἓνα κρυπτόν καί ἰδιωτικόν! Πρόεδρος ὁ
«Ἀττικῆς», ἀντιπρόεδρος ὁ «Πενταπόλεως», Ἀρχι-
γραμματεὺς ὁ «Ἀχαΐας» καί Ταμίας ὁ «Οἰνόης»¹⁵⁴!

Ἦν ἔστιν ἡμετέρα ἡμετέρα φιλία, χειρότερον κατὰ-
ντήμα ἀπὸ αὐτό, αὐτῶν τῶν Φαρισαϊκῶς αὐτοδια-
φημιζομένων ὡς τιμίων ἀγωνιστῶν καί εὐσυνειδή-
των ποιμεναρχῶν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Ἐγνώριζαν καί αὐτὴν τὴν ἐκτροπὴν τοὺς οἱ ὑπό-
λοιποι Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἐσιωποῦσαν καλῆ τῇ διαθέ-
σει, μὴ συλλογιζόμενοι τί ἔχιδνας ἔτρεφαν εἰς τοὺς
κόλπους των, ἐτοίμας ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νὰ κατα-
φάγουν ἀνελεημόνως τὴν μάνα τοὺς, ἦτοι τὴν Ἱεράν
Σύνοδον ἐκείνην πού τοὺς ἀπεκατέστησεν ΔΥΣΤΥ-
ΧΩΣ εἰς τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν, ἀνευ τῆς ὁποίας
θά ἦσαν πρό πολλοῦ ἄσημοι καί καταφρονημένοι.
Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς καί ἀπλὸς ἄνθρωπος δύσκολα κατα-
λαμβάνει τὴν ἰδιόρρυθμον καί πανοῦργον δολοπλο-
κίαν τοῦ κακοῦ καί πονηροῦ συνανθρώπου του...

Μετά ἀπὸ πολλὰς ὥρας συζητήσεων, οἱ ἔξ Ἀρχιε-
ρεῖς: Ἀντιπρόεδρος Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσ-
σαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Χίου κ. Στέφανος, Εὐρίπου

154. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ.
193 καί «Φωνὴ ἔξ Ἀγίου Ὁρους» 2002, σελ. 20 καί 37.

κ. Ίουστίνος, Αὐλῶνος κ. Βικέντιος καί διά τηλεφωνικῆς συνδέσεως ὁ Ἀμερικῆς Παΐσιος ἀπεφάσισαν ὅπως διακόψουν τήν μανιακὴν ὀρμὴν τῶν τεσσάρων φατριαστῶν μέ τήν διακοπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μετ' αὐτῶν κοινωνίας, κρίνοντες ὅτι πλέον οὐδέν ἔτερον διάβημα ἠδύνατο νά τοὺς συνετίσῃ καί ἐπαναφέρει εἰς τήν τάξιν.

Συντάσσουν λοιπόν, ὑπογράφουν καί στέλνουν πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» τό ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης (4/17 Ἰουλίου) τό λιτόν κείμενον τῆς κατ' αὐτῶν ἀκοινωνησίας (γνωστόν ὡς «ἀποκήρυξις»), τονίζοντας πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι τοῦτο ἐκρίθη ἀναπόφευκτον, «κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων σας παρασυννοδικῶν δραστηριοτήτων... (κατόπιν) τοῦ ἐγχειρήματος κατασπλώσεως τιμίων ἱεραρχῶν ... καί ὑφαρπαγῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑπὸ προαξιοκηματιῶν τριῶν ἀρχιερέων, τῶν καί στενῶν συνεργατῶν καί συμβούλων σας...¹⁵⁵».

Αὐτό ἦτο ἀκριβῶς τό ἐπίζηλον «μῆλον τῆς ἔριδος».

Αὐτός ἦτο ὁ μύχιος πόθος τους. Αὐτός ἦτο ὁ βραδυφλεγῆς σκοπός τους. Αὐτή ἦτο ἡ μανιακὴ ἐπιδίωξις τους ἀπὸ τό 1979, ἀπὸ τό 1985 καί μέχρι καί μετὰ τό 1995:

ΠΩΣ ΘΑ ΥΦΑΡΠΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ, ἀλλά μέ δόλια μέσα, μέ ὑποκρισίαν καί ἄκρατον Φαρισαϊσμόν, ὥστε εἰ δυνατόν, οὐδεὶς νά τό καταλάβῃ, ἀλλά μάλιστα νά τοὺς νομίζουν οἱ πάντες διά ἀγωνιστάς καί

155. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 7-10.

όμολογητάς καί συνεπεστάτους εἰς τό καθῆκον!

Οὕτω λοιπόν λαβόντες τό τηλεγράφημα τῆς ἀκοινωνησίας κυριολεκτικῶς ἐπανηγύρισαν· διότι αὐτό ἐπεδίωκαν, μίαν τοιαύτην πρόφασιν, ὥστε καί νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τούς ἄλλους, τούς Αὐξεντιακούς, ὀριστικά, καί νά ἔχουν εὐλογον αἰτίαν νά τούς κατακρίνουν καί ἐξουθενώνουν, ἐμφανίζοντες ἑαυτούς ὡς ἀγαθοὺς, τῷ ὄντι δέ ὄντες τάφοι κεκονιαμένοι, «οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καί πάσης ἀκαθαρσίας· οὕτω καί ὑμεῖς, ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δέ μεστοὶ ἐστε ὑποκρίσεως καί ἀνομίας», κατὰ τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν¹⁵⁶.

Μετά ἀφάτου συνοχῆς καρδίας ἔγραψα καί λέγω τά παρόντα, ἀδελφοί μου ἅγιοι, θρηνηώντας διά τάς πολλάς ἡμῶν ἀμαρτίας λόγῳ τῶν ὁποίων ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἡμῶν ἐπέτρεψεν ὅπως δοκιμασθῶμεν ἡμεῖς καί σύμπασα ἡ Ἁγία Του Ἐκκλησία ὑπὸ τοιούτων ἀνθρώπων ἀρχομανῶν, κενοδόξων, καί Κύριος οἶδεν ποίων ἐσωτέρων ἐπιδιώξεων. Διότι μὴ ξεχνῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτὴν περίοδον τοῦ Ἰουνίου-Ἰουλίου 1995 διεσπᾶσθη καί ἡ ἡμετέρα Ἱεραρχία καί ἡ τῶν Ματθαϊκῶν (μετὰ δέ μόλις μισοῦ ἔτους καί ἡ τῶν Αὐξεντιακῶν τοῦ Κεφαλληνίας Μαξίμου), τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Οἰκουμενιστικὸς Πατριάρχης προσεκύνει τό δικέφαλον θηρίον τῆς Ρώμης. Ὅποτε πᾶς τις εὐλόγως σκέπτεται - καί ἀδύνατον εἶναι νά ἀποκλεισθῇ τό ἐνδεχόμενον - μήπως ἐπρόκειτο περὶ δολίου ἐνορχηστρωμένης ἐπιθέσεως τῶν Οἰκουμενιστῶν καθ'

156. Ματθ. χγ', 27-28.

ήμῶν, ὥστε νά μήν ἔχουν σοβαρόν ἀντίπαλον πρός τήν Οἰκουμενιστικήν των ἀποχαλίνωσιν· γνωστοῦ μάλιστα ὄντος ὅτι δικά τους ὄργανα, ὅπως ὁ περιώνυμος νομικός καί θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος ἦτο στενώτατος σύμβουλος τῶν τριῶν ἀμετανοήτων πραξικοπηματιῶν - πρώην Ματθαϊϊκῶν.

Ἀλλά εὐλογητός ὁ Θεός!

Ἐκ τῶν ἐναντίων ὁ Πανάγαθος πολλάκις οἰκονομεῖ τά συμφέροντα καί ἐκ τοῦ πικροῦ γλυκόν, ἢ, κατὰ τόν Ἀπόστολον, «**δεῖ γάρ καί αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται ἐν ὑμῖν**¹⁵⁷».

Διά τῶν γενομένων, τό μέν ἀπήλλαξεν ὁ Θεός τήν Ἐκκλησίαν του ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν πού ὁ ἴδιος ἐγνωρίζεν ὅτι διέμεναν ὅλα τά παρελθόντα ἔτη ἀμετανόητοι, μισάδελφοι, καί Ἀποστολικῶς εἰπεῖν, «**σκληροτράχηλοι καί ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καί τοῖς ὠσίν**¹⁵⁸».

Καί ἦτο θαυμαστόν νά βλέπη κανεῖς ὅτι ἐκ τῶν 14 τότε Ἀρχιερέων μας, οἱ μέν δύο πρός καιρόν ἔμειναν οὐδέτεροι («Ἀττικῆς» καί Ἀχαρνῶν). Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων δώδεκα αἱ προκύψασαι δύο μερίδαι ἦσαν ἢ μέν ἡμετέρα ἀμιγῶς Αὐξεντιακῆς καταγωγῆς, ἢ δέ ἑτέρα ἀμιγῶς πραξικοπηματικῆς καταγωγῆς, συγχειμένη ἐκ τῶν ἀείποτε ταραχοποιῶν μοιχεπιβάτου «Ἀρχιεπισκόπου» καί πέντε πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979!

Οὕτως ἢ τέως ἠνωμένη ἐξ ἑτερογενῶν στοιχείων Ἱερά Σύνοδος, διελύθη εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη· οἱ πα-

157. Α' Κορ., ια', 19.

158. Πράξ. ζ', 51.

ράνομοι μέ τούς παρανόμους καί οί νόμιμοι μέ τούς νομίμους!

Οὕτως ἐπληρώθη δέ καί ἡ «προφητεία», ἐπιτραπήτω μοι εἰπεῖν, τῶν Μητροπολιτῶν Διαυλείας Ἀκακίου καί Κυκλάδων Γαβριήλ εἰς τήν «Λύσιν σιωπῆς» τοῦ 1986, ὅτι ἡ ἀλλόκοτος τότε ἔνωσις Ἀρχιερέων «εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα καί θά διασκορπισθῆ εἰς τās πρώτας ἀντιξόους περιστάσεις¹⁵⁹».

Ἴσως κάποιος νά μοῦ εἴπη: «Διατί χωρίζεις οὕτω τεχνηέντως τούς Ἀρχιερεῖς εἰς κόμματα;»

Ἀπαντῶ· δέν τούς χωρίζω ἡ ἐμῆ εὐτέλεια, ἀπλῶς διαπιστώνω τόν χωρισμόν εἰς τά ρηθέντα «κόμματα», ἄν θέλετε. Καί τοῦτο πράττω μόνον μετά παρελεύσιν ὀκτώ ἐτῶν ἀπό τότε, διαπιστώνοντας ὅτι αὐτοί παραμένουν ἀμετανόητοι, πραγματοποιώντας εἰς ἑαυτούς ὡς ἄλλοι Πάπαι τό Φαρισαϊκόν: «**ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτούς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων**», τό ὁποῖον ἀπέβαλλεν ὁ Σωτήρ ἡμῶν εἰπών: «**ὁ δέ Θεός γινώσκει τās καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ὑψηλόν ἐν ἀνθρώποις, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹⁶⁰**».

Τόν διαχωρισμόν αὐτόν ἐποίησαν ἐπισήμως καί ἀστραπιαίως ἀπό τήν πρώτην στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἀμετανόητοι τοῦ 1979 σχισματικοί, πανηγυρίζοντες καί κραυγάζοντες πότε μέν· «**Δόξα σοι ὁ Θεός!**»! Πότε δέ· «**ὑπῆρξαν ξένο σῶμα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.**»! Καί ἄλλοτε· «**ἀπῆλλαξαν τήν Ἐκκλησία μας... ἀπ' τήν ἀμαρτωλή ἐποχή τοῦ**

159. σελ. 12 τοῦ «Λύσις σιωπῆς».

160. Λουκᾶ, ιστ', 15.

Αὐξεντίου.. τά ἄτομα αὐτά¹⁶¹»!!

Οὕτως ἐπεκურώθη ἐπ' αὐτοῖς αὐτό πού πολλοί Πατέρες διδάσκουν, ὅτι ὁ πόρνος καί ὁ κλέπτης κατηγοροῦν τούς ἄλλους ὡς τοιούτους, ὥστε νά περικαλύψουν τήν ἁμαρτωλότητά τους. Ὅμοίως καί αὐτοί πού ἀείποτε ἦσαν «ξένο σῶμα» στήν Ἐκκλησία, πότε Ματθαϊκοί, πότε σχισματικοί, πότε καθηρημένοι καί ἔκπτωτοι, κατακρίνουν τούς ἄλλους ὡς «ξένο σῶμα», ποίους; Αὐτούς πού ἀκαίρως καί ἐπιπολαίως δυστυχῶς φιλανθρωπεύομενοι, τούς κατέστησαν ὅ,τι μέχρι καί σήμερον εἶναι!!

Ἄλλ' οὕτως ἐπληρώθη ἐπ' αὐτοῖς καί ἡ Κυριακή παραβολή τῶν μυρίων ταλάντων τοῦ πονηροῦ δούλου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐσώθη μέ τήν παραγραφὴν τοῦ χρέους του τῶν μυρίων ταλάντων, ἔπειτα κατέπειγε τόν σύνδουλόν του πού τοῦ ἐχρεώσκει μὲ μόλις ἑκατόν δηνάρια¹⁶², διὰ τοῦτο καί παρεδόθη «τοῖς βασιανισταῖς».

Δεύτερον, διὰ τοῦ γενομένου χωρισμοῦ ὠκονόμησεν ὁ Θεός νά φανοῦν οἱ δόκιμοι καί νά ἀποκαλυφθοῦν «πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί¹⁶³».

Διότι, ποῖα τά ἔργα ἐκατέρων;

Οἱ μὲν ὄντως φατριασταί καί πραξικοπηματῖαι, ἀφοῦ ἀλαλάζοντες ἐσχημάτισαν τό δικό τους 666, δηλαδή εἰς 6 ἡμέρας 6 Ἐπίσκοποι «καθήρεσαν» (δῆθεν) ἄλλους 6 Ἐπισκόπους (πρᾶγμα πρωτάκου-

161. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 59, σελ. 65-70, καί «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 3 καί 34.

162. Ματθ. ιη', 23-35.

163. Λουκᾶ, β', 35 καί Α' Κορ. ια', 19.

στον εἰς τὴν δισχιλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν), ἀνεβίωσαν εὐθύς καθ' ὀλοκληρίαν τὸ 1979 μὲ τὰ μι-
σάδελφα καὶ Φαρισαϊκὰ κηρύγματα καὶ γραπτὰ τους, ἔπειτα δὲ ἐγκαταλειφθέντες προφανῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
δὲν ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ συνταράσσουν καὶ κατατα-
λαιπωροῦν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα μὲ Ἐκκλη-
σιοσωματεῖα, Καταστατικούς Χάρτες, βιομηχανία
καθαιρέσεων καὶ διώξεων ἐντίμων Κληρικῶν καὶ Ἐπι-
σκόπων, κακοδόξους βλασφημίας, αἰφνυδιαστικές χει-
ροτονίας ἐν οἷς καὶ τοῦ φιλοικουμενιστοῦ Παύλου
Στρατηγέα, καὶ ἄλλας παρομοίους ἐνεργείας.

Ἐνῶ ἡ ἡμετέρα Ἁγία Ἐκκλησία καὶ Σύνοδος κα-
τὰ κοινὴν πάντων ἡμῶν διαπίστωσιν εὔρε τὴν εἰρή-
νην, καὶ εἰσῆλθεν εἰς θεάρεστον κανονικὴν τροχίαν,
μὲ πλῆθος εὐσεβῶν καὶ προσεκτικῶν βημάτων, ἀπο-
δεικνυμένου τοιοῦτοτρόπως ὅτι ὄντως τὸ Πνεῦμα τοῦ
Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς αὐτήν.

Ταῦτα ὁμῶς ἀπαντα ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον
εἰσηγήσεων ἐτέρων ἀγίων ἀδελφῶν. Τοῦτο μόνον θά
ἤθελα νὰ τονίσω, ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά ἡμῶν Σύνο-
δος ὑπῆρξε τελικῶς **Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ** πύ-
ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ἀψηφοῦσα τὰς συνέπειας,
ἐτόλμησε νὰ καταδικάσῃ καθαρὰ διὰ λόγους Πίστε-
ως τούς πρώην Ἐπισκόπους μας Παῖσιον καὶ Βικέν-
τιον, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν οἰκουμενίζοντες διὰ
τῆς ἐπαράτου συνεντεύξεώς των ἐν Ἀμερικῇ τὸν
Αὐγούστον τοῦ 1995. Ἐνῶ ἡ ἐκπεσοῦσα πολυτρό-
πως Χρυσοστομική Σύνοδος **ΟΥΔΕΠΟΤΕ** κατεδί-
κασε διὰ θέματα Πίστεως τούς Ἐπισκόπους αὐτούς,
παρὰ τὰς ὑποκριτικὰς κορώνας Ὁρθοδοξίας καὶ τὰς

φευδωνύμους διαμαρτυρίας και καταγγελίας Καλλιπίου και σία, πού μέχρι και σήμερα παραμένουν ανενέργητοι και κεκολλημένοι εις αυτό πού ἔγραφαν τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1995 περί αὐτῶν: «Ἡ Σύνοδος δέν ἔχει ἀποφασίσει ἀκόμη¹⁶⁴»!!

Ἐνδεχομένως νά ἐπερίμεναν μήπως και ἐπανενταχθῶν εις αὐτούς, ἀφοῦ ἡμεῖς τούς ἐξεδιώξαμεν και πάντως, προτοῦ ἀπέλθῃ ὁ Βικέντιος ὀριστικῶς εις Ἀμερικῆν, συνειργάσθῃ και παρέδωσεν τάς κλεῖς τῶν πολυτελεστάτων Μητροπολιτικῶν Γραφείων του εις τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», εις αὐτά ἐγκατεστάθῃ δέ ὁ ἰδικός τους «Πειραιῶς» Γερόντιος, ἕως τέλους στενός συνεργάτης και πρωτοσύγγελος ὢν τοῦ ἐκπεσό-ντος Βικεντίου!

Πρίν περάσω εις τά τελευταῖα συμπεράσματα και τάς προτάσεις τῆς ταπεινῆς μου εἰσηγήσεως, ἤθελα νά ἀπαντήσω εις ἕνα ἐρώτημα πού εὐλόγως ἀπῆσχόλησε πολλούς. Ἦτο σύμφωνη μέ τούς Ἱερούς Κανόνας ἢ διακοπή Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» και τήν συνωμοτικήν τριανδρίαν τῶν πραξικοπηματιῶν; Δέν λέγω μέ τήν Σύνοδον, διότι οἱ ἕξ Ἀρχιερεῖς δέν ἀπέκοψαν τήν Σύνοδον, ἀλλά τόν Πρῶτον και τούς ἄλλους τρεῖς πού ἐπεβουλεύοντο διαρκῶς τήν Ἱεράν Σύνοδον. Ἐκ δέ τῶν τότε ὑπολοίπων τεσσάρων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ μέν δύο («Ἀττικῆς» - Ἀχαρνῶν) παρέμειναν οὐδέτεροι, οἱ δέ ἕτεροι δύο (Μαγνησίας και Δωδεκανήσου) προσεκολλήθησαν εις τούς παλαιούς

164. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 13 και «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» φ. 878, σελ. 7-14.

ἀπό τό 1979 συνεργάτας των.

Ἄπαντῶ εὐθύς εἰς τό ἐρώτημα, διότι θά ἦτο ἄδικον νά ὀμιλοῦμεν μόνον διά τούς ἄλλους περί Κανόνων, παραβλέποντες τά ἡμέτερα!

Εἰσηγοῦμαι τήν προσωπικήν μου γνώμην, βάσει τῶν ὄλων ὄσων μέχρι σήμερον ἔχω μελετήσει καί ἐρευνήσει, μή συμμετασχών δέ εἰς τά γεγονότα τοῦ 1995 ἄμεσα, ὡς μή ὦν τότε Ἐπίσκοπος.

Ἡ κηρυχθεῖσα διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἔξ Ἀρχιερέων κατά τῶν «Ἀρχιεπισκόπου»-«Ἀχαΐας»-«Οἰνόης»-«Πενταπόλεως» ἐδράζεται ἀκινδύνως καί Κανονικῶς ἐπί τοῦ ΛΑ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἐπιτρέποντος τοιοῦτο διάβημα ὅταν ὅποιοσδήποτε Ἐπίσκοπος «σφάλλει φανερά ἢ εἰς τήν εὐσέβειαν ἢ εἰς τήν δικαιοσύνην». Διότι οἱ ἀναφερθέντες τέσσερεις Ἐπίσκοποι φανερώτατα ἡμάρτησαν καί ἔσφαλλαν πολυτρόπως εἰς τήν ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ μέ τήν ἐργολαβικήν παρωδίαν δίκης κατά ἑνός Συνοδικοῦ μέλους, τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Συγκεκριμένα δέ τό ἔγγραφο τῆς ἀκοινωνησίας τῆς 4/17 Ἰουλίου 1995 ἀναφέρεται εἰς τήν ἄδικον ταύτην δίκην, ὡς «ἐγχείρημα κατασπλώσεως τιμίων ἱεραρχῶν» καί «τακτική ἐκτοπισμοῦ ἀγωνιστῶν ἱεραρχῶν», «κατόπιν ἁλλεπαλλήλων παρασυνοδικῶν δραστηριοτήτων».

Ἐπίσης ἀπό αὐτάς τάς ἀρχάς τοῦ χωρισμοῦ καί πρὶν κλείση τό 1995, προφανῶς παρά Θεοῦ ἐγκαταλειφθέντες οἱ Χρυσοστομικοί διεκήρυσαν ἐπισήμως διαφόρους κακοδοξίας, σφάλλοντες φανερώτατα καί

εἰς τὴν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ. Ἡ ἀπόπτωσις αὕτη καὶ ἐκ τῆς εὐσεβείας ἐπεδεινώθη σύντομα μέ τὰ Ἐκκλησιοσωματεῖα, τοὺς Καταστατικούς, τὴν συγκάλυψιν οἰκουμηνιστικῶν σκανδάλων εἰς τοὺς κόλπους τους καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ὅποια ἡμεῖς πάντα κατὰ ποιμαντικόν χρέος ἐπανηλειμμένως ἠλέγξαμε μέ ἐπισήμους Ἐγκυκλίους καὶ δημοσιεύματα¹⁶⁵.

Ὡς εἶδαμεν δέ, ἡ ἄμεση ἀφορμὴ διὰ τό διάβημα τῆς ἀκοινωνησίας ἦτο ἡ συνεχιζομένη καταπάτησις τῆς πλειοψηφίας τοῦ Συνοδικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐκτελέσεως Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἀπροσκόπτου Συνοδικῆς λειτουργίας, καὶ ὡς ἐκ τούτων ἡ βαρυτάτη προσβολὴ τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν πραξικοπηματιῶν, ὡς προείπαμε. Συνεπῶς εἶχαν ἱερόν χρέος τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά ἀποκαταστήσουν τὴν Συνοδικὴν τάξιν καὶ νά τὴν προφυλάξουν ἀπὸ τὰς Ἀρχιεπισκοπικὰς αὐθαιρεσίας, ἰδίως μετὰ καὶ τὴν κακόβουλον ἀπόκρυψιν τῆς ἐμπεριστωμένης καταγγελίας τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπογραψάντων ἔτι πέντε Συνοδικῶν Ἐπισκόπων.

Πολλοὶ παλαιότεροί τε καὶ νεώτεροι Ὁρθόδοξοι ἐρευνηταὶ-πνευματικοὶ ἄνθρωποι ὑπέδειξαν καὶ ἐτόνισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τὴν ὁποίαν κέκτηται ὁ θεσμὸς τῆς Συνοδικῆς διευθετήσεως τῶν Ἐκκλησια-

165. πρβλ. ἰδίως «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 17/ σελ. 394-401 καὶ φ. 22/ σελ. 478-479, ἀλλὰ καὶ φ. 1/ σελ. 7-9, φ. 6/ σελ. 162-166, φ. 9/ σελ. 225-230, φ. 10/ σελ. 251, φ. 13/ σελ. 332-333.

στικῶν πραγμάτων, διό καί πρέπει πάση θυσίᾳ νά φυλλάτεται ἀπρόσβλητος καί εὐρυθμος. Ἀρκοῦμαι νά ἀναφέρω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα χαρακτηριστικά τοῦ γνωστοῦ Σέρβου Κανονολόγου Ἐπισκόπου Ζάρας Νικοδήμου Μίλας:

«Τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας συγκεντροῦται ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ Συνόδῳ καί δῆ, ἐν τοιαύτῃ ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ, ὥστε ἡ Ἐκκλησία χωρίς τῆς διατάξεως ταύτης ἔπαυεν οὔσα ὅ,τι εἶναι, τό δέ πολίτευμα αὐτῆς οὐκ ἂν ἦν, οἷον ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας ἠθέλησε καί ἐθέσπισε.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ (ὄρατή) κεφαλή τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας καί κέκτηται τό σύνολον ἐκεῖνο τῆς ἐξουσίας, ὅπερ καί ἕκαστος τῶν Ἀποστόλων, ἤτοι τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Τήν ἐξουσίαν ὁμως ταύτην ἐξασκεῖ ὁ Ἐπίσκοπος, διότι ἐδόθη αὐτῷ αὕτη ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἣτις ἐπεκαλέσθη ἐπ' αὐτόν κατά τήν χειροτονίαν τήν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναδείξασα οὕτω αὐτόν νόμιμον διάδοχον τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ διδασκαλία αὕτη τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τήν βᾶσιν τοῦ ὅλου δικαίου αὐτῆς, βεβαιουμένη ἐν πρώτοις ὑπό τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔπειτα δέ ὑπό τῶν Κανονικῶν διατάξεων καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως καί συνηθείας πάντων τῶν αἰῶνων.

.... Οὐδεὶς Κανὼν ὑπάρχει, ὅστις δέν φέρει τὴν σφραγίδα τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας. Οὐς παραδεχόμεθα καὶ ἀναγνωρίζομεν σήμερον Κανόνας τῶν Ἀγίων Πατέρων, παραδεχόμεθα καὶ θεωροῦμεν ἰσχύοντας διὰ τοῦτο καὶ μόνον, διότι ἐπεκυρώθησαν οὗτοι ὑπὸ τῶν Συνόδων, αἵτινες ἀπένειμαν αὐτοῖς ὑποχρεωτικὸν χαρακτήρα. Τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ζητήματα ὑπόκεινται ἀποκλειστικῶς τῇ ἀποφάσει τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας, καὶ μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας ταύτης ἐξασκοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι ἐν ταῖς ἐμπεπιστευμέναις αὐτοῖς Ἐκκλησίαις τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν¹⁶⁶».

Κατόπιν τῶν σοφῶν τούτων λόγων, πιστεύω ὅτι κατανοοῦμε πλήρως τὴν σημασίαν τῆς Συνοδικότητος, λόγῳ τῆς ὁποίας ἀνακηρύττω βεβαιότατα, ὅτι πολὺ καλῶς καὶ θεαρέστως ἐποίησαν οἱ ἕξ Ἐπίσκοποι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1995. Διότι διὰ τῆς ἐνεργείας των, ἐκτός τῶν ἄλλων, διεφύλαξαν καὶ περιεχάραξαν καὶ τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀπρόσκοπτον τῆς Συνοδικῆς λειτουργίας ἐκ τῆς μανιώδους ἐπιβουλῆς καὶ ἰδιοτελείας τοῦ ἀποτυχημένου «Ἀρχιεπισκόπου» καὶ τῶν τριῶν σὺν αὐτῷ εἰσαεὶ φατριαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέδιδωκαν νά γίνεται μόνον ὅ,τι καὶ ὅπως αὐτοὶ ἤθελαν, καταπατοῦντες θρασύτατα τὴν Συνοδικὴν βούλησιν καὶ πλειοψηφίαν.

166. βλ. «Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» Ἐπισκόπου Ν. Μίλας 1906, σελ. 326-327.

Εἰς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Συνόδων ἀναφέρονται οἱ ΛΔ' καὶ ΛΖ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι βάσει αὐτῶν, ὡς ὁ στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ὁ ιθ' τῆς Δ', οἱ ιθ' καὶ κ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, κστ', πα' καὶ πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα ὁ τελευταῖος προστάσσει «νά μένουσιν ἀκοινωνῆται ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων» ὅσοι καταφρονοῦν καὶ δὲν παρουσιάζονται εἰς τὰς Συνόδους. Κατὰ δὲ τὸν στ' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «εἰ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν (τῶν Πρώτων δηλαδή) ἀμελήσῃ τοῦτο (δηλαδή τὴν Σύνοδον) γίνεσθαι, ἐκτὸς ἀνάγκης καὶ βίας καὶ τινος εὐλόγου προφάσεως, τοῖς ἐπιτιμίαις ὑποκείσθω», ὁμοίως δὲ καὶ «εἰ τις εὐρεθῇ ἄρχων τοῦτο κωλύων, ἀφοριζέσθω».

Ταῦτα μὲν διαλαμβάνουν οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες κατ' αὐτῶν πού παρακωλύουν καὶ ἐπιβουλεύονται τὴν κεκαλονισμένην Συνοδικὴν λειτουργίαν, ὅπως ἡ τριανδρία τῶν πραξικοπηματιῶν μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου», ἀθετοῦντες τὰ Κανονικὰ παραγγέλματα· «μηδέ ἐκεῖνος (ὁ Πρῶτος δηλαδή) ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι», καὶ «κρατεῖτω ἢ τῶν πλειόνων ψῆφος¹⁶⁷». Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως ἐδοκίμασαν τὴν ἀντίδρασιν καὶ ἀντίστασιν τῶν ἄλλων Συνοδικῶν.

Ἡμεῖς δέ, Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος καὶ εὐαγές πρεσβυτέριον, διῆπείσαντες ἐπὶ πολὺ τὸ ἄρμα τοῦ λόγου καὶ διεξελθόντες τοσούτων Ἱστορικῶν σταθμῶν, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, τῆς προσφάτου Ἐκκλησιαστικῆς μας

167. ΛΔ' Ἀποστολικὸς καὶ ΣΤ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἱστορίας, ἤδη ἄς καταπαύσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐξάγωμεν τὰ ὀφειλόμενα χρήσιμα συμπεράσματα καὶ καταθέσωμεν βάσει αὐτῶν τὰς δεούσας προτάσεις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

Ἁγία καὶ Ἱερά Σύναξις,
τίμιοι καὶ θεοτίμητοι Πατέρες,

ἐιλικρινά, ἐπ' ἀληθείας λέγω, ἔχω ἀπηυδῆσει ἀσχολούμενος μέ παρελθοντολογίας, καὶ ὅσον τό ἐπ' ἐμοί, εὐχομαι οὐδέποτε νά μή χρειασθῇ πλέον νά ἀσχοληθῶ μέ αὐτάς. Πρέπει πλέον νά ἀσχοληθοῦμε μέ τό παρόν καὶ τό μέλλον, μέ συνετήν δύναμιν, μέ ἀποφασιστικότητα καὶ Ὁρθόδοξον τόλμην.

Πλήν κάθε ἐνέργεια τοῦ παρόντος καὶ κάθε σχεδιασμός τοῦ μέλλοντος πού δέν στηρίζεται εἰς τὰ διδάγματα ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ παρελθόντος, εἶναι ἐπιφαλῆς καὶ ἐπικίνδυνος.

Διά τοῦτο ὅταν τό Συνοδικόν σῶμα μοί ἀνέθεσεν τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ἀφ' ἑνός μέν ἐλυπήθην συλλογιζόμενος τήν εὐθύνην - ἀλλά καὶ τήν ἀνίαν - τῆς καὶ πάλιν ἐξετάσεως τοῦ προσφάτου παρελθόντος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐχάρην, ἐκλαμβάνοντας τόν φόρτον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως ὡς μίαν ὑπέροχον εὐκαιρίαν ἀποκαταστάσεως προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια μέχρι καὶ σήμερον οἱ εἰς τό ἅγιον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας πολλαχῶς ἀμαρτήσαντες, ἀμετα-

νοήτως πρὸς ἴδιον ὄφελος διαστρεβλώνουν καὶ παραποιῶν, αὐτοδικαιούμενοι Φαρισαϊκῶς.

Ἐκ τῶν προτέρων εὐθαρσῶς δηλώνω, ὅτι δὲν ἐχρίσθην αὐτογνωμόνως ἀναμφήριστος τιμητῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὑπακοήν ἐκτελῶν τοῖς Συνοδικοῖς μου Πατρᾶσιν ἐπὶ τῇ ἀναδοχῇ ταύτης τῆς εἰσηγήσεως, καὶ ἐκ νεότητός μου χάριτι Θεοῦ ὑπηρέτης ὢν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας, ἐστάθη ἀδύνατον δι' ἐμέ παρά νά εἶπω τήν ἀλήθειαν καὶ μόνον τήν ἀλήθειαν, ἀναλογιζόμενος τόν κίνδυνον τῆς νοθεύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας ὑπό εἴτε πλανωμένων, εἴτε ἰδιοτελῶν, εἴτε «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων κεκαυτηριασμένων τήν ἰδίαν συνείδησιν¹⁶⁸».

Τά συμπεράσματα καὶ αἱ κρίσεις μου ἐγένοντο βάσει ὅσων στοιχείων καὶ πηγῶν ἀψευδῶν κατέχω. Ἐάν ὁμως κάπου κάποιον ἠδίκησα (οὐχί πάντως ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀνθρωπίνης ἀτελείας), καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλων στοιχείων καὶ πηγῶν πού τυχόν ἀγνοῶ, εἶμαι εἰσαεὶ πρόθυμος καὶ ἔτοιμος νά ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν, ὑποδεικνυομένης μοι μετὰ ἀψευδῶν ἀποδείξεων.

Δέν δύναμαι ὁμως νά φέρω τήν εὐθύνην τῆς σιωπῆς ἐνώπιον τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν δημαγωγῶν τῆς ἐποχῆς μας, πότε μὲν διά στόματος τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου φλυαρούντων ὅτι, «ἀσυμβιβαστος ἀγὼν ὑπὲρ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ «ἀποκορύφωμα τῶν ἀρετῶν» ἀποτελεῖ ἡ «ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὰς

168. Α' Τιμ. δ', 2.

Ἐκκλησιαστικὰς ἐξελίξεις τοῦ 1979» τῶν ἀνεπα-
ναλήπτων πραξικοπηματιῶν, πού κατερράκωσε τόν
ἀνωθεν ὑφαντόν χιτῶνα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώμα-
τος¹⁶⁹!

Πότε δέ διά στόματος τοῦ ἀτυχῶς «Ἀρχιεπισκό-
που» Χρυσοστόμου οὕτω ναρκισσευομένων:
«**ΔΗΛΟΥΜΕΝ** κατηγορηματικῶς ὅτι θέμα σχί-
σματος γεγόμενον ὑφ' ἡμῶν, δι' οὗ ἄθυρόστομοι
καί θρασεῖς Ἐκκλησιομάχοι ἐπιχειροῦν ἵνα μομ-
φήν προσάψουν εἰς ἡμᾶς, **ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΓΕΝΕΤΟ**»·
καί ἄλλα παρόμοια ἀναισθησίας ρητά¹⁷⁰!

Καί ἡ συστηματική παραχάραξις τῆς Ἱστορίας προ-
χωρεῖ καί εἰς τήν κατάκριτον Χρυσοστομικήν ἱστο-
σελίδα τοῦ internet, ὅπου ὁ Πιστός παραπληροφο-
ρεῖται διάφορα παράδοξα, ὡς ὅτι ἦσαν κανονικότα-
ται αἱ χειροτοναί τῶν σχισιαρχῶν τοῦ 1979, καί ὅτι
ὁ Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος ἐξελέγη Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης ὄχι τό 1980, ὡς ὄντως καί εἶναι, ἀλλά
τό 1986!

Ἄλλ' ἄς ἀποστομωθοῦν οἱ ἐπιτήδειοι παραχαρά-
κται διά τῶν ἐνταῦθα ἱστορουμένων, δι' ὧν ἀποδει-
κνύονται ἡλίου φαινότερον τά ἐξῆς ἀληθῆ περιστα-
τικά.

Ἡ πολυπαθής Ἐκκλησία τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων
Ἵεροδοξῶν Χριστιανῶν ἀπό τό 1974 καί ἐξῆς διε-
σύρθη βάνανυσα καί ἐκτυπήθη ἀνελέητα ὑπό φατρια-
στικῆς τετραμελοῦς μερίδος Ἐπισκόπων τῆς, ἀθε-
τούσης καί αὐτήν ταύτην ἀκόμη τήν ἀνόθευτον ὁμο-

169. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 13, σελ. 38.

170. βλ. «Φωνή τῆς Ἵεροδοξίας» 920, σελ. 9.

λογίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, προεξάρχοντος τοῦ (τότε) Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση. Ὑπὸ τῆς μερίδος ταύτης εἰσέβαλλε καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν μας ἡ Ἱερωνυμική - Ζωϊκή - νεοναυατιανή λαίλαψ τῆς Φαρισαϊκῆς καθάρσεως τῆς κουτσομπολικῆς «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας». Ὑπὸ ποιῶν; Ὑπὸ αὐτῶν τῶν αὐτοκατακρίτων συνεισάκτων Ἐπισκόπων .

Τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ Φαρισαϊσμοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀνεζωπυρώθη καταλυτικῶς μέ ἐν ἀνεπανάληπτον καὶ εἰς τὴν δισχλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν πρωτάκουστον Ἐκκλησιαστικόν σχίσμα, μέ ἀποκλειστικόν σκοπὸν τὴν ὑφαρπαγὴν τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ Διοικήσεως ἐν ἔτει 1979, πρωτοστατούντων τῶν πρώην Ματθαϊκῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου - «Κορινθίας» Καλλίστου - «Ἀχαΐας» Καλλινίκου - «Πενταπόλεως» Καλλιόπου - «Οἰνόης» Ματθαίου, ὡς καὶ τοῦ «Ὠρωποῦ» Κυπριανοῦ. Ἀποτελέσματα τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ σχίσματος ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῶν Ἐκκλησιοσωματείων, ὁ μόνιμος ἔκτοτε διχασμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ μισαδελφικὸν πνεῦμα Ματθαϊκῆς ἐμπνεύσεως, ἐκδικήσεως καὶ ἀλληλομαχίας, ἡ ἐπίτασις τῆς νεοναυατιανῆς αἵρέσεως τῶν Φαρισαϊκῶς καθαρῶν.

Δυστυχῶς ὀλίγα χρόνια μετὰ, ἐμφορούμενοι οἱ Κανονικοὶ μας Ἀρχιερεῖς ὑπὸ ἐνός οἴστρου κακῆς νοουμένης ἐνώσεως ἀκρίτου καὶ ἀντιφατικῆς, προχωροῦν εἰς ἓνα μὸρφωμα καὶ Συνοδικὸν σχῆμα ἀλλόκοτον, συμμιγνύοντες νομίμους καὶ παρανόμους, ἐκπτώτους, ἀργούς, καθηρημένους, αἰρετίζοντας,

πειρατάς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, ὁμοῦ μετὰ Κανονικῶν καί ἀστασιάστων, οἱ ὅποιοι καλῆ τῇ διαθέσει ἀπεκατέστησαν ἀδιακρίτως τήν γενικήν ἔνωσην τό 1985-’6, μή φθάνοντας ἤ ἀγαθή τους καί ἀπλή καρδιά νά φαντασθῆ τόν δόλον καί τήν ὑποκρισίαν τῶν ἀμετανοήτων ταραχοποιῶν, οἱ ὅποιοι θέσαντες ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐκ τῶν ἔσω πλέον τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐνεργοῦσαν ἀργά (διά νά μή γίνουν ἀντιληπτοί) ἀλλά σταθερά πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἐνδομύχου πόθου τους: ΤΗΝ ΥΦΑΡΠΑΓΗΝ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

Τό ἐρμαφρόδιτον τοῦτο Συνοδικόν κατασκευάσμα ἐστηρίχθη ἐπί σαθρῶν θεμελιῶν, ἤτοι τήν κακῆ-κακῶς ἐκπόρθησιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, καί τήν ἀνάδειξιν εἰς μοιχεπιβάτην «Ἀρχιεπίσκοπον» διά μιᾶς καθ’ ὅλα ἀντικανονικῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀκοινωνήτου, ἀργοῦ καί ἐκπτώτου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση). Ἡ δέ μέχρι καί σήμερον κατασυκοφάντησις ἐκ μέρους τῶν ἀγνωμόνων αὐτῶν πρὸς τόν πατέρα μας Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον (ἄνευ τοῦ ὁποίου σήμερον δέν θά ἦσαν αὐτοί ἐκεῖ πού εἶναι) ἔχει ἕναν καί μόνον σκοπόν: νά δικαιολογήσουν τās ἰδικάς των χρονίας παρανομίας καί ἀνταρσίας, αὐτοῦ δῆθεν ὄντος κακοῦ Ἀρχιποιμέ-νος.

Οὔτε φρονῶ βέβαια, οὔτε ποτέ ὑπεστήριξα ὅτι ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος δέν ἔκαμεν, ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός, λάθη τινά. Πλήν ὁμως δέν ἦτο αὐτός πού παρουσιάζουν αὐτοί ὅτι δῆθεν ἦτο. Καί

οὐδέποτε ὁ Μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος διέπραξε τοιούτου μεγέθους ἀντικανονικότητας, ἔξαπατήσεις, φατρίας καί Ἐκκλησιαστικά πραξικοπήματα ἐπί λύμῃ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς αὐτοί οὔτοι διαρκῶς διαπράττουν.

Ἀλλά ὅλοι αὐτοί οἱ ἐκτός Συνόδου ἐπί ἔτη φωνασκοῦντες θρασύτατα περὶ ἀντικανονικότητας, καθάρσεως καί εὐταξίας, ὁ νέος δηλονότι «Ἀρχιεπίσκοπος» καί οἱ σχισματικοί τοῦ 1979, διὰ τῶν πράξεών τους ἐντός πλέον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδείχθησαν οἱ χείριστοι ἀντικανονικοί, ἄτακτοι καί ἐσαεὶ ἀμετανοήτως φατριασταί· μὴ πραγματοποιήσαντες δέ οὐδεμίαν σχεδόν δίωξιν ἀκαθάρτου καί ἀνηθίου (καθότι τοιαῦται περιπτώσεις μὲ ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις σπανιώτατα ὑπῆρξαν), κατεδίκασαν ἑαυτούς ὡς δυσφήμους συκοφάντας, ἔχοντας πρότερον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκτός Συνόδου ὡς περικάλυμμα καί σημαίαν τῆς ἀποστασίας τους, τὴν πρόφασιν τῆς νεοανατατικῆς ψευδοκαθάρσεως, τὴν ὁποίαν ἕως καί σήμερον προφασίζονται¹⁷⁰!

Κατάληξις τῆς ἀποτυχημένης Χρυσοστομικῆς Ἀρχιεπισκοπείας ἦτο ἡ ἀποκορύφωσις τῆς αἰχμηλωσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' αὐτῶν, καί ἡ αὐθαίρετος ἐν φατρίᾳ κατεξουσιάσις αὐτῆς πρὸς ὀριστικὴν ὑφαρπαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως κατὰ τὰ ἔτη 1993-'95, πρῶτον μὲν, δι' ὀργανώσεως ἐνός ραδιοῦργου δικαστικοῦ πραξικοπήματος κατὰ τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, προσβάλλοντας ἄμεσα καί βάνανυσα ὀλόκληρον τὸ Ἱερο-

170. βλ. αὐτόθι, σελ. 10.

κανονικόν περί ἀποδόσεως τῆς Δικαιοσύνης οἰκοδόμημα, δημιουργῶντας οὕτω ἐπικίνδυνον κακόν προηγούμενον διά τήν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας.

Δεύτερον δέ, ἡ φατρία τους ἐξεδηλώθη διά τῆς συνωμοτικῆς καταπατήσεως καί τοῦ ἀντικανονικοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς Συνοδικῆς βουλήσεως καί πλειοψηφίας, ἐπ' ἀπειλῇ πλήρους ἀθετήσεως τοῦ εὐρύθμου Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄνευ τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀδύνατη ἡ κατά Θεόν λειτουργία καί ρύθμισις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καί ἀπειλεῖται καθ' ὀλοκληρίαν ἀλλοτρίωσις τῆς μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ὠδήγησαν τούς κεκτημένους ὀρθήν καί κανονικήν χειροτονίαν Ἐπισκόπους ἡμῶν πρός τήν ἐπί τῇ ἀσαλεύτῳ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων διαμαρτυρίαν, προεξάρχοντος τοῦ, εἰδικά καθήκοντα ἔχοντος ἐπί πάσης ἐλλείψεως ἢ παραβάσεως τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Καλλινίκου· μετ' οὐ πολὺ δέ, ἐπιμενόντων εἰς τήν φατρίαν καί αὐθαιρεσίαν τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ταραχοποιῶν, οἱ περὶ τόν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς τήν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν, λυτρώσαντες οὕτω τήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς των καί ἔμμεσα αἴροντες τήν γενομένην πρό δεκαετίας οἰκονομικῶς ἀναγνώρισίν των πρός αὐτούς, ὡς πλήρων καί Κανονικῶν Ἐπισκόπων.

Καί ἡμεῖς μὲν κηρύττομεν διαπρυσίως ταῦτα, μόνον μετὰ παρέλευσιν ὀκτώ ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκινήσαμε -κατὰ τό λεγό-

μενον- γῆν καί οὐρανόν προκειμένου φιλαδέλφως νά τούς βοηθήσωμεν νά μετανοήσουν, νά συνέλθουν καί νά συναισθανθοῦν τόν βόθυνον εἰς τόν ὁποῖον ἐβυθίστησαν.

Αὐτοί δέ, ἀποδεικνύοντες εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπό μόνοι των ποῖοι ὄντως ἀπαύστως ἐπεθύμουν τόν χωρισμόν καί ἀμετανόητοι διαρκῶς ἐπεδίωκαν πανούργως τήν διχοτόμησιν, διεκήρυσσαν ἀπό τάς πρῶτας ἐβδομάδας τοῦ χωρισμοῦ: «**Ἀπαλλαγίκαμε ἀπό τά ἄτομα αὐτά, πού ἦταν ξένο σῶμα γιά τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος!... Μᾶς ἔβγαλαν ἀπό τόν κόπον νά τούς διώξουμε!**¹⁷¹».

Ποῖοι ρητοροῦν ταῦτα; Οἱ τῶ ὄντι ξένον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία οἰκονομικῶς καί μόνον τούς ἐδέχθη ἐπί ματαίᾳ ἐλπίδι τῆς διορθώσεώς τους, τῆς ὁποίας ὁμως ἀγνωμόνως τήν γαστέρα διαρρήξαντες ἐν ἔτει 1995, ἐξῆλθον ὡς φρεναπᾶται Ἐκκλησιαστικά καί ἔχιδνες ἐνδεδυμένοι φρούδως τήν προτέραν ἐπ' αὐτοῖς ἀναγνώρισιν, ὥστε νά δύνανται πλέον ἐγγράφως νά καυχῶνται δημαγωγικῶς ὅτι αὐτοί, οἱ πάλαι ποτέ ἀπεριμμένοι καί καταφρονημένοι Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, τώρα πλέον θαυματουργικῶ τῶ τρόπῳ «ποιμαίνουν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», μονοπωλοῦντες τήν μοναδικότητα πάλιν καί πάλιν¹⁷².

171. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» Πενταπόλεως Καλλιπίου φ. 59, σελ. 68-69.

172. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 68, Μαρτίου 1997, σελ. 22 καί «Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὄρους» 2002, σελ. 20-21 καί 36-43.

Κατόπιν πάντων τούτων, καί δεδομένης τῆς ἀδιαλλαξίας, ἀμετανοησίας καί ἐμμονῆς τῶν ἐκπεσόντων Χρυσσοτομικῶν εἰς τήν Ἐκκλησιομαχικήν αἵρεσιν τῶν προτεσταντιζόντων ἐκκλησιοσωματείων, ὀλοκληρώνοντας τήν ταπεινήν μου εἰσήγησιν, προτείνω καί εἰσηγοῦμαι εὐσεβάστως εἰς τήν ἡμετέραν συνέλευσιν τά ἐπόμενα:

1) Νά κηρυχθῆ Συνοδικῶς ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον παρά Κανόνας ἀνάδειξις τοῦ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσσοτόμου (Κιούση) ἀπαράδεκτος καί ἄκυρος, μέ ἀπόφασιν ὀριστικήν καί ἀμετάκλητον.

2) Νά ἀρθῆ ἡ κατά τό ἔτος 1985 ἀντικανονική Συνοδική ἀναγνώρισις τοῦ ἔτι ζῶντος ἐκ τῶν τριῶν ἀμετανοήτων ἀρχιφατριαστῶν-σκανδαλοποιῶν τοῦ 1979 «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ἐπαναβεβαιουμένης τῆς ἀπό τοῦ 1979 κατά Κανόνας Συνοδικῆς καθαιρέσεώς του. Διά δέ τοὺς ἀποβιώσαντας ἑτέρους δύο «Πενταπόλεως» Καλλιόπιον καί «Οἰνόης» Ματθαῖον νά ἀφεθοῦν τά πράγματα εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τάς χεῖρας ἤδη καί εὐρίσκονται.

3) Νά ἐκδικασθῆ ἐπιτέλους βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἡ ἐκρεμοδικία τοῦ ἀγίου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου ὑπό τῆς Κανονικῆς Συνοδικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, δι' ἀποφάσεως τοῖς πᾶσιν ἐξηγούσης ἀπλά καί συνοπτικά τά ἐπιχειρηθέντα εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτήν δικονομικά ἐγκλήματα.

4) Ἐφόσον κηρύξωμεν ἀντικανονικήν καί ἀπαράδεκτον τήν μοιχεπιβατικήν Ἀρχιεπισκοπεῖαν Χρυσσοτόμου, ἔχοντες δέ ἤδη ἄρη ὡς παρά Κανόνας τήν κατά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

καθαίρεσιν, ἔπρεπε λογικῶς ἐάν ὑπῆρχε Κανονικῶς συγκεκροτημένη Ἱερά Σύνοδος διαδόχων τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου, νά προχωρήσωμεν πάσῃ θυσίᾳ εἰς μετ' αὐτῆς ἔνωσιν, παραδεχόμενοι τά λάθη τοῦ παρελθόντος. Ταύτης ὁμως κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος μή ὑπαρχούσης, ἔχομεν ἱερώτατον χρέος ὅπως ποιήσωμεν πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἁγίου Λαρίσης κ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος πιστεύω ὅτι εἶναι τό μόνον ὑγιές ὑπόλειμμα τῶν διαδόχων Αὐξεντίου.

5) Νά πάυση ἡ ὑποστολή ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας καί Συνόδου, ἡ μέχρι τοῦδε τηρουμένη διά λόγους διαλλακτικούς καί φιλενωτικούς, καί στεντορεῖα τῆ φωνῆ νά διακηρύξωμεν ἐπιτέλους τήν Ἐκκλησιαστικήν μας συνείδησιν, ὅτι δέν εἴμεθα οὔτε οἱ «ἐνιστάμενοι», οὔτε οἱ «διαμαρτυρόμενοι» τῶν Κιουσικῶν, ὡς κάποιοι μᾶς διαβάλλουν, ἀλλά ἡ χάριτι Θεοῦ
ΜΟΝΗ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,
ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΣ ΑΚΕΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑ
ΔΥΝΑΜΙΝ ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΙΣΤΑΜΕΝΗ·
 ὄντες φυσικά ὡς ἄνθρωποι ὄχι ἀλάθητοι, τό ὁποῖον ἄλλωστε οὐδέποτε διεκηρύξαμε.

6) Νά κηρυχθοῦν οἱ Χρυσσοτομικοί σχισματοαιρετικοί ἐπισήμως καί ὀριστικῶς, μέχρι τουλάχιστον διαλύσεως τῶν Ἐκκλησιομάχων καί βλασφημῶν Ἐκκλησιοσωματείων τους.

7) Νά ληφθῆ εἰδική μέριμνα διά τήν ἐξάλειψιν τῆς σκανδαλωδεστάτης Κανονικῆς παραβάσεως τῶν συνεισάκτων εἰς ἐπίπεδον καί Ἐπισκόπων καί Κλη-

ρικῶν, ἀποκλεισθῆ δέ ἀμετακλήτως ἀπό ὑποψηφιότη-
τητα δι' Ἀρχιεπίσκοπον πᾶς συνείσακτος, ἵνα μὴ γε-
νώμεθα περίγελοι καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, ὅπως
πολλάκις προσωπικῶς καὶ ἡ ἐμὴ εὐτέλεια ἐγενόμην,
δεχόμενος μύρια παράπονα διὰ τόν συνείσακτον Χρυ-
σόστομον (Κιούσην).

8) Νά μελετήσωμεν πάντες ὁμοῦ, Ἐπίσκοποι καὶ
Κληρικοί, μέ τήν εὐκαιρίαν τῆς παρούσης συνελεύ-
σεώς μας, τό ἀναγκαῖον ἢ μὴ τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπι-
σκόπου, γεγονός τό ὁποῖον θά βοηθήσῃ τά μέγιστα
εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν μας ὀργάνωσιν καὶ θά ἀνα-
δείξῃ τήν Ἐκκλησίαν μας. Καί προσεπιδηλῶ ὅτι πολ-
λοὶ θεοσεβεῖς Κληρικοί μας μέ ἔχουν παρακαλέσει,
ὅπως προβῶμεν εἰς τήν ἐνέργειαν αὐτήν.

9) Νά ἀνατεθῆ εἰς Συνοδικήν ἐπιτροπήν ἡ συ-
γκέντρωσις καὶ κωδικοποίησις ἀπάντων τῶν Ἱερῶν
Κανόνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν διαδικασίαν κα-
τηγορίας καὶ ἐκδικάσεως τῶν Ἱερωμένων, μέ ἐπι-
πρόσθετον βασικήν κάλυψιν τῆς σχετικῆς Ἐκκλησια-
στικῆς Ὁρθοδόξου πράξεως, ὅχι μόνον πρός προφύ-
λαξιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἀπό τήν δικα-
στικήν τρομοκρατίαν τῶν νεοναυατιανῶν Φαρισαϊ-
κοῦ τύπου καὶ Ἱερωνυμικῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλά καὶ
διότι ὅλοι οἱ χωρισμοὶ καὶ αἱ ἀλληλομαχίαι τῶν Ἐπι-
σκόπων μας κατὰ τά τελευταῖα ἔτη ἔχουν συνδεθῆ μέ
αὐτόχρημα ἀντικανονικὰς καὶ ἀποβλήτους δικαστι-
κὰς διαδικασίας καὶ ἀποφάσεις, λόγῳ τῆς γενικῆς
ἐμπαθείας, ἀλλά καὶ τῆς ὁμολογουμένως ἀγνοίας τῶν
σχετικῶν Κανονικῶν διατάξεων ὑπό πολλῶν συνεπι-
σκόπων μας.

10) Νά συνταχθῆ παραλλήλως εἰς κατάλογος τῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς αἰωνοβίου Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως ὑποχρεώσεων τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς του ὅταν αὐτάς δέν τηρεῖ, καθότι ἐπανειλημμένως εἰς τό παρελθόν προέκυψαν ἀντιγνώμιαί καί διχοτομήσεις λόγῳ τῆς μὴ ὀρθῆς γνώσεως, τηρήσεως καί ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Τοῦτον τόν δεκάλογον εἶχα νά προτείνω εἰς τήν ὑμετέραν ἀγάπην.

Ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὠρισμένοι ἀντικείμενοι δημαγωγοί μέ σοβαροφάνειαν θά εἶπουν: «Τώρα, μετὰ ἀπό τόσα ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τά θυμηθήκατε αὐτά ἐναντίον τους;» Καί ἐπειδὴ ἴσως κάποια ταπειναί προτάσεις μου νά φανοῦν τολμηραί, ὑπενθυμίζω καί πάλιν ὅτι, προσωπικῶς δικαιοῦμαι νά ζητήσω κατά συνείδησιν τήν ἐπανάρθωσιν καιρίων ἀντικανονικότητων τοῦ παρελθόντος, αἱ ὅποιαί τά μέγιστα ἔβλαψαν τήν Ἐκκλησίαν μας καί εἰς τάς ὁποίας ἡ ἐμὴ εὐτέλεια δέν συμμετεῖχεν ὡς Ἐπίσκοπος, δεδομένου μάλιστα ὅτι καθῶς ἐξ ἀρχῆς Πατερικῶς καθωρίσαμε, «**πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανών, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ**¹⁷³»· καί ὅτι ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατά καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία ἀντικανονικῶν καί κανονικῶν Ἐπισκόπων» δέν καθιστᾶ «ὡς διά μαγείας

173. βλ. καί «Ἐκκλησία» 16-9-1979, σελ. 412-413, καί ἔνθα ἀνωτέρω, σελίς 11.

τούς ἀντικανονικούς ἄνευ ἐτέρου Κανονικού¹⁷⁴». Καί ὅτι «μία παρανομία ἐπαναλαμβανομένη ἢ παρατεινομένη δέν παύει νά εἶναι παρανομία», ἡ δέ Κανονικῶς καί Ὁρθοδόξως συγκροτούμενη καί ἐργαζομένη Ἱερά Σύνοδος κέκτηται Θείῳ Δικαίῳ πᾶν δικαίωμα πρὸς ἀποκατάστασιν πάσης παρανομίας καί ἀντικανονικότητος, ἡ ὁποία ἀποβαίνει τελικῶς βλαπτική διὰ τήν Ἐκκλησίαν¹⁷⁴.

Τέλος, ἔχοντας μετ' ἀφάτου θλίψεως διαπιστώσει, ὅτι μέχρι καί τό 1995 τουλάχιστον διὰ μίαν εἰκοσαετίαν εἰς τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς μας ἐπεκράτει δυστυχῶς μισαδελφία, ἀθέμιτος ἀνταγωνισμός, προχειρότητα, αὐταρέσκεια, ζηλοτυπία καί τά τούτοις ὅμοια· ἔχοντας δέ μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης γευθεῖ καί συμβάλλει τό κατά δύναμιν κατά τά τελευταῖα ἔτη διὰ μέν τήν κατάργησιν τοῦ κακεντρεχοῦς τούτου κλίματος, διὰ δέ τήν ἐμπέδωσιν μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν Ἀρχιερέων τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλληλοκατανοήσεως καί ἀνιδιοτελοῦς συνεργασίας, γονυκλινῆς ἱκετεῦω:

Ἁγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀδελφοί μου καί συνεπίσκοποι·

Νά προσέξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, νά ὑποστῶμεν πᾶσαν θυσίαν καί κόπωσιν, ὥστε νά διατηρήσωμεν καί νά ἀναπτύξωμεν ἔτι καί ἔτι τήν ὑφισταμένην ἀδελφικήν μας ταύτην ἀγάπην καί ἀλληλεγγύην, διὰ τήν ὁποίαν δοξάζω τόν πανάγαθον Θεόν, ἐξ οὗ «πᾶν δῶρημα τέλειον» παρέχεται¹⁷⁵, καί

174. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 402-405 καί Προλεγόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς Πηδάλιον.

175. Ἰακ. α', 17.

θεωρῶ τό Πανάγιον Πνεῦμα νά ἀναπαύεται εἰς ἡμᾶς. Ἐκ τῆς ὁποίας ἀγάπης μέγιστα ὠφέλειαι δύνανται νά προκύψουν εἰς τήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν καί τήν Ὁρθοδοξίαν ἐν γένει, καί ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶναι τό βασικόν γνώρισμα τῶν ὄντως γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, κατά τόν Κυριακόν λόγον· «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις¹⁷⁶».

Συγχωρήσατέ με πού σᾶς ἐκούρασα ἐπιμηκύνων τόν λόγον, ἀλλά ἦτο ἀπαραίτητον, προκειμένου νά ὀλοκληρώσω ἀξιοπρεπῶς καί ἀνελλιπῶς τήν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐργασίαν.

Ἡ δέ χάρις καί φώτισις τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν, φυλάξοι πάντας ἡμᾶς παντί τρόπῳ εἰς αἰῶνας αἰώνων· Ἀμήν.

† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

176. Ἰωάν. ιγ', 35.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ
ΣΥΝΕΡΓΟΥΝΤΙ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ
ΔΟΞΑ, ΚΡΑΤΟΣ, ΑΙΝΕΣΙΣ ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΣ·
ΑΜΗΝ!